

B. C. U.

97809

Dublet

CARTEA
CEA BUNĂ

V. ALEXANDRI
SINZIANA
ȘI
PEPELEA

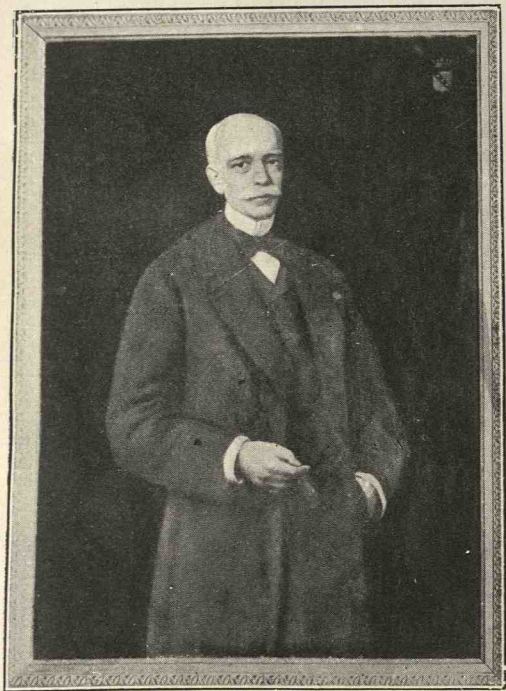
Biblioteca Centrală Universitară
București

COTA 97809

INVENTAR 427756

CARTEA
C E A B U N Ă

INGRIJITĂ DE
SEXTIL PUȘCARIU
PROFESOR DE LIMBA ȘI
LITERATURA ROMÂNĂ LA
UNIVERSITATEA DIN CLUJ
MEMBRU AL ACAD. ROM.

V. ALESSANDRI

V A S I L E
A L E C S A N D R I

S I N Z I A N A
S I P E P E L E A

FEEBIE NAȚIONALĂ
I N 5 A C T E

CULTURA NAȚIONALĂ

BIBLIOTECA CENTRALĂ UNIVERSITĂȚII

BUCUREȘTI

97809

97809

No. 4

III

Biblioteca Centrală Universitară

Cota ^E97809 ^{II}Sublet

Inventar 427156

RE 85/11

V A S I L E
 A L E C S A N D R I
 S I N Z I A N A
 Ș I P E P E L E A
 S' A E D I T A T Ș I
 T I P Ă R I T D E
 C V L T V R A
 N A Ţ I O N A L Ă
 B U C U R E Ş T I 1 9 2 3

4270934

B.C.U. Bucuresti

C427756

Drepturile rezervate

I N T R O D U C E R E

VASILE ALECSANDRI s'a născut în Iulie 1821 în Bacău din părinți cu dare de mână și cu o înaltă situațiune socială. Din timpul școalei, urmată în copilărie în țară și continuată mai târziu la Paris, el a legat prietenie strânsă cu Mihail Kogălniceanu, marele îndrumător literar și politic, cu Mateiu Milo, viitorul artist dramatic care aveà să strălucească mai ales în piesele de teatru ale prietenului său Alecsandri, cu Cuza, întâiul domnitor al Principatelor unite, cu Ion Ghica, înțeleptul economist și om politic, cu Costache Negri, sufletul nobil și patriotul înflăcărat și cu alții. Costache Negruzzi, deși mai bătrân decât el, îl stimă mult, iar Alecu Ruso, talentatul scriitor de origine basarabeană, îi deveni prieten. Supt influența acestor doi amici, Alecsandri începù să prețuiască poezia populară, care mai înainte nu erà băgată în seamă după cuviință.

Intr'o călătorie prin munții Moldovei, întreprinsă scurt timp după întoarcerea sa în țară, el strânse din gura țăranilor frumoasele cântece bătrânești, duioasele doine și veselele hore. Răpit de frumusețea versului popular și a motivelor cântate de el, Alecsandri îl imită introducând în poezia cultă, influențată prea tare de literaturile streine, o notă nouă, românească.

Din poezia populară își împrumută motivele și adesea și forma versificației, înviorându-și opera cu

figuri, proverbe și zicători populare. Astfel sânt, înainte de toate, minunatele sale «legende» versificate.

Abia la bătrânețe însă — la 1883 — se hotărăște ca elementele legendare și mitologice ale basmului popular să le prelucreze și în formă dramatică. A ales forma feeriei, a dramei spectaculoase, care prin decourile ei pompoase e menită să ne transpună într'o lume ireală și fantastică. Numai ici și colo poetul aduce în piesa sa și personaje reale, precum este dascălul sfântos Macoveiu și nevastă-sa Mărica, care o nimereste cu oiștea în gard cu vorbele ei sucite. Și tot numai în mod discret, pentruca atmosfera de basm să nu fie tulburată, se fac aluzii satirice la stări sociale contemporane, atribuindu-se personagiilor legendare slăbiciuni omenești. Astfel e domnitorul șovăitor ca papura ce se apleacă la suflul oricărui vântuleț — Papură-Vodă — exploatat de cei doi miniștri lingușitori și hrăpăreți — Păcală și Tândală — care caută să pescuiască în turbure și vor să se surpe anul pe altul.

După modelul operetelor lui Offenbach (care parodiau figurile mitologiei antice) gustate cu deosebire pe vremea aceea, el introduce părechea celor două personaje comice Lăcustă-Vodă și Pârlea-Vodă, cu dialogurile lor de un umor delicios.

Cu multă dibăcie, poetul lasă să treacă pe dinaintea ochilor noștri cele mai multe figuri din basmele noastre: Smeul, Zâne, Baba vrăjitoare, Zorilă, Murgilă și alte personificări ale forțelor naturale, nelipsitul Statu-Palmă-Barbă-Cot și diferite genii. În centrul acțiunii stă Sinziana, frumoasa fată de împărat, peșită de toți eraii pământului și de monștrii de pe celălalt tărâm

și dobândită, prin istețimea și inima sa bună, de Pepelea, tipul Românului viteaz, șugubăț și ager la minte.

De o acțiune dramatică propriu zisă nu poate fi vorba într'o feerie. Ea e înlocuită prin multele peripecii prin care trebuie să treacă cei doi eroi principali ai piesei — Sinziana și Pepelea — cărora li se pun, ca în basmele noastre populare, nesfârșite piedeci, până ce, în sfârșit, ajung să fie unul al altuia, spre mulțumirea tuturor.

Feeria «Sinziana și Pepelea» completează oarecum opera atât de bogată și variată a lui Vasile Alecsandri, care o jumătate de veac, de la 1840 până la moartea sa, întâmplată la 3 Septembrie 1890, a fost cel mai stimat și prețuit poet român, nu numai la noi în țară, ci chiar și în străinătate, unde i se traduceau scrierile în limbi streine și unde, la anul 1878, la concursul de la Montpellier, i s'a decernat întâiul premiu, între poezii adunați din toată lumea, pentru imnul său de slăvire a Gintei latine.

S. P.

S I N Z I A N A
S I P E P E L E A

P E R S O A N E L E :

PAPURĂ IMPĂRAT
SINZIANA, fata lui
PEPELEA
PÂRLEA-VODĂ
LĂCUSTĂ-VODĂ
PĂCALĂ
TÂNDALĂ
BABA RADA
SMEUL
ZÂNA LACULUI
ZÂNA CODRULUI
STATU-PALMĂ-BARBĂ-COT
IARNA
CRIVĂȚUL
ZORILA
MURGILĂ
DASCĂLUL, MACOVEIU
TOMA
MĂRICA
SAFTA
CRAINICUL, LUI PAPURĂ
STOLNICUL, LUI LĂCUSTĂ
PAHARNICUL, LUI PÂRLEA
UN GENIU
AL DOILEA GENIU
UN URS ALB
O PASĂRE MĂIASTRĂ
Popor, ostași, țărani, țărance.

ACTUL I

(Teatrul reprezintă o câmpie arsă de soare, în fund o pădure, în stânga o căsuță între copaci uscați, în dreapta, spre fund, un lac).

SCENA I

DASCĂLUL, MACOVEIU, TOMA, MĂRICA, SAFTA,
ȚĂRANI, ȚĂRANCE, PEPELEA (doarme supt copaci,
lângă căsuță).

C O R

Ce secetă, ce foc!
Amar și vai de noi!
Avem lipsă de ploi,
Și lipsă de noroc (bis).

SAFTA. (Arătând pe Toma).

Ce-a fost verde s'a uscat,
Ca și bietul meu bărbat!

TOMA. (Arătând pe Safta).
 Ce-a înflorit s'a scuturat,
 Ca nevasta mea din sat.

C O R

Ce secetă, ce foc!
 Amar și vai de noi!
 Avem lipsă de ploi,
 Și lipsă de noroc.

MACOVEIU. Uff!... de când trăesc eu, dascălul Macoveiu, și slavă Domnului!... trăesc de când câinii purtau colaci în coadă... încă așa arșiță n'am apucat; să juri că ne găsim în țara lui Pârlea-Vodă.

TOMA. Dar cum e țara aceea, jupâne dascăle?...

MACOVEIU. O țară unde-i așa de cald tot anul, că găinile fac ouă răscoapte.

TOMA. He! he! gogonată o mai spuseși, jupâne.

MACOVEIU. Tomo... ești necredincios, o știe lumea 'ntreagă... dar prost, de când?

TOMA. Apoi dă, jupâne, eu nu-s cărturar ca dumneata, care știi Alexandria pe de rost,

și care ai umblat pe unde și-a 'ntărcat dracul copiii.

MĂRICA. Așa-i; jupânul Macoveiu, bărbatul meu, cunoaște și Afgatanghelescu.

MACOVEIU. Tronc Mărico!... ai sclintit-o, fata mea, vrei să zici Afgatanghelul!... Da, oameni buni, știu multe, de toate... nu că mă laud... căci am fost prin țara Căpcăunilor și prin țara năucilor... unde oamenii pătimesc de boala politicei.

TOMA. Dar ce boală a mai fi și aceea?

MACOVEIU. Boală de Balamuc, care seacă toate simțirile și 'nvrăjbește frați cu frați.

TOMA. Fie lor acolo!...

MACOVEIU. Ș'am mai fost, oameni buni, pe la Sfânta Vineri, pe la Sfânta Joi, pe la Sfânta Mercuri, unde m'am întâlnit cu Statu-Palmă-Barbă-Cot, cel care fuge călare pe un iepure șchiop, și doarme într'un vârful de plop.

TOMA. He! He! asta e și mai gogonată, și mare, cât... cât...

MACOVEIU. Cât prostia ta.

TOTI. Ha! ha! ha! te-a păcălit, Tomo!

MĂRICA. (Râzând) Cred și eu că l-a păcălit, dacă jupân Macoveiu, bărbatul meu, știe și cerul din toacă... asta, toaca din cer.

MACOVEIU. Tronc Mărico, iar ai scintit-o, sufletele. Ș'am mai fost, oameni buni, pe la curtea lui Lăcustă-Vodă.

TOTI. Lăcustă-Vodă?

MACOVEIU. Da! Ce? n'ați auzit de el?... un domn mare, cu oaste mare... și cu stomac și mai mare... El mănâncă, mănâncă, de cum se trezește pân'ce adoarme și tot nu se mai satură — vecinic flămând și slab.

TOMA. Și-o fi mâncând și comândul; dar poporul lui?...

MACOVEIU. Sărmanul! e și mai slab, și mai flămând decât dânsul.

TOMA. Halal de el!... Vrea să zică, tot mai bine la noi, în țara lui Papură-Impărat; deși se spune, că împăratul nostru e cam șovăi-șovăi... ca numele lui.

MACOVEIU. Tacă-ți gura lehăule!... nu te-atinge de mai-marele tău; împăratul nostru e om cu chibzuială și are doi sfetnici mari, pe Păcală și pe Tândală; unul îl sfătuește într'un

fel, altul într'alt fel, și Augustatea Sa, se tot clatină între-amândoi.

T O M A. Ca papura după vânt.

M A C O V E I U. Ei! Ș'apoi!... Clatine-se papura, broaștele să hălăduiască... nu-i așa?

T O Ț I. Așa, așa, jupâne.

M Ă R I C A. Cică, pe când trăia împărăteasa, ea cânta cucurigu 'n casă?

M A C O V E I U. Ce-ai spus?

M Ă R I C A. Ș'acum, se zice că-l poartă de nas, fata lui, domnița Sinziana?

M A C O V E I U. O fi!... că-i bună și frumoasă.

M Ă R I C A. Frumoasă, ce-i drept, pe dânsa poți căta, dar pe soare ba, asta... pe soare..

M A C O V E I U. Destul; iar ai sclintit-o, Mărico dragă; dar noi stăm de vorbă și ziua trece.

T O M A. Și soarele ne prăjește.

Ț Ă R A N I I. Și semănăturile pier.

Ț Ă R A N C E L E. (Văitându-se). Pier, pier, păcatele noastre! Ce-o să devenim?... O să ne moară copiii de foame!

M A C O V E I U. Tacă-vă ciocul, gaițelor!.. decât ați urla, mai bine v'ați apucă să faceți descânțece de ploaie.

M Ă R I C A. Că doar noi nu sântem vrăjitoare ca Baba-Rada, din căsuța aceea... Nu-mai ea știe să facă vrăji și să tragă 'n bobi și să descânțe de dragoste cu ulcica, și să deslege norii...

M A C O V E I U. Da de unde știi jupâneasă, că Baba-Rada descântă de dragoste cu ulcica? Nu cumvâ...

M Ă R I C A. Ferească Dumnezeu, bărbate, nu se află! dar toată lumea știe că Baba-Rada cetește și 'n stele... și-i carte de tobă, asta... tobă de carte.

M A C O V E I U. Tronc Mărică!... Oameni buni, hai să ne mai sfătuim cu părintele Pri-cochi și să-l rugăm să mai iasă cu icoanele.

T O Ț I. Hai, hai! (repetă corul și iese prin dreapta).

P E P E L E A. (Trezindu-se). A!... bun somn am tras!... și frumos vis am făcut!... Eu, Pe-pelea, băiat sărac, fără tată, fără mamă, venit în locurile acestea din Țara Românească, părea

că mă'nsurasem cu fata Impăratului, după ce o scăpasem din ghearele unui smeu, care-o răpise din palatul tătâne-său. Greu m'am luptat prin somn... dar i-am venit eu de hac smeului.

A R I E

Frumoasa Sinziană,
Copilă Cosinziană,
Răpită eră d'un smeu!
Am dat pe el năvală —
Și cu viteaza-mi pală,
Ucisu-l-am chiar eu.
Iar fata în uimire,
Mi-a dat a sa iubire,
In schimb pe dorul meu.

427.756-
Ași! vorbă să fie... împăratul a trimis crainici în tuspătru părți ale lumii, ca să dea știre Crailor și Impăraților, că acel dintre ei, care va plăcea Sinzianeii, îl va lua de ginere; și-i va da zestre jumătate de împărăție. Ce mai trebuie zestre?... Eu m'aș mulțumi numai cu fata, pre legea mea.

SCENA II

PEPELEA, BABA-RADA

(Ea stă pe pragul uşei sprijinită pe o cârje, îi gârbovită şi zdrenţuroasă, cu plete albe).

B A B A - R A D A. (Auzindu-l, în parte). Auzi puşchiul pe unde-i bat gândurile... chelului îi trebuie chitie de măragăritar. (Tare). Pepeleo!

P E P E L E A. E!... Iacă şi Baba-Rada... vino coleà, mătuşică, am să-ţi spun un vis d'ale poznaşe.

B A B A - R A D A. Nu pot, dragul mătuşei, că's oloagă de-o cârjă.

P E P E L E A. Oloagă de-o cârjă?...

B A B A - R A D A. Deabia-mi port tinereţele, cu ajutorul cârjelor... şi mi s'a frânt una astă noapte.

P E P E L E A. Se vede că încălecaseşi pe ea, ca să mergi la nunta lui Statu-Palmă.

B A B A - R A D A. Ba, am alungat o pisică neagră care se băgase pe coş la oala cu smântână.

P E P E L E A. O fi fost duhul necurat?

B A B A - R A D A. Ucigă-1 toaca!... Când am lovit-o cu cârja, a scos foc pe ochi; și cârja s'a făcut numai țânduri, în mâna mea... bună-tate de cârjă... mi-o dedese chiar Srâmbă-Lemne, acù o sută de ani.

P E P E L E A. Strâmbă-Lemne?... Alei!... dar de când ești pe lume, mătușică?...

B A B A - R A D A. Eu?... Ascultă:

A R I E

I

Eu sânt de când în astă lume
Românul încă n'avea nume;
Pe când Carpații cei măreți
Erau ca niște bureți;
De când lupii la noi
Erau păstori de oi
Și urșii cu cimpoi
Mânau cirezi de boi.

II

Eu sânt de când pe mândrul soare
Nu erau pete arzătoare;
Decând un purice ușor
Purtă potcoavă la picior,

Potcoavă grea de fier
 Cu care săreà 'n cer,
 Ş'apoi din cer veneà
 Şi barba mi-o ciupeà.

Pe atunci eram tânără, frumoasă... eram zână... dar m'a scos din minte Făt-Frumos... şi mi-am pierdut darul.

P E P E L E A. In adevăr că eşti cam schimbată la faţă.

B A B A - R A D A. He! He!... Vremea vremeşte, feţele se zbârcesc, bălămalele slăbesc, şi în locul puricilor sprinteni, au ieşit pe lume alte jigăanii, care sar din gunoiu... şi c'o săritură ajung... sus... sus... sus.

P E P E L E A. Hei!... că nu sânt şi eu o jiganie din soiul lor.

B A B A - R A D A. Şi ce-ai face, măi băiete?

P E P E L E A. Aş zburà tocmai lângă fata Impăratului.

B A B A - R A D A. (Il trage de urechi). Ți-e dragă!... Hai?...

P E P E L E A. Ca ochii din cap.

B A B A - R A D A. Dar tu ei?

P E P E L E A . Și ea mie, vorba țiganului.

B A B A - R A D A . Ei, știi una?... Pepeleo, hai cu mine în pădure, să-mi durezi o cârje nouă de alun... Și eu voi culege flori de năvalnic, ca să-ți fac o scăldătoare de dragoste.

P E P E L E A . Și crezi că Sinziana m'a îndrăgi, dacă m'oiu scălda?...

B A B A - R A D A . De ce nu?

P E P E L E A . Oare?... Hai la pădure, mătușică... Hai la pădure. (O ia de braț și pleacă în fugă).

B A B A - R A D A . Incet, încet... vai de mine... parcă te-au umflat Rusaliile.

P E P E L E A . M'au umflat... hai... nu pot sta pe loc... mi s'au aprins călcâiele...

B A B A - R A D A . (Sare într'un picior). Incet, încet nebunule, cad, ține-mă, încet, vai de mine!
(Ies amândoi și intră în pădure).

SCENA III

LĂCUSTĂ - VODĂ, STOLNICUL, SERVITORI
ȘI OSTAȘI

(Sub costum de lăcuste).

S T O L N I C U L . (Vine alergând și purtând un steag, pe care e brodat o lăcustă). Plecați-vă,

închinați-vă, că vine Măria Sa Lăcustă-Vodă... iaca, nu-i nimeni?... nu face nimica, eu să-mi fac meseria mea. (Strigând). Plecați-vă, închinați-vă. . . (Stolnicul intră cu servitorii care poartă merinde).

C O R (de Lăcuste)

Trece-aci Lăcustă-Vodă
Dintre Domni cel mai flămând;
Să-i întindem masă mare
Chiar în drum cât mai curând.

(Așază merindele pe-o masă în dreapta, blide cu mâncări, garafe și potire).

STOLNICUL. Grăbiți copii, grăbiți... Măria Sa ne calcă pe urme... Așă... așezați fripturile 'n rând... unde-s piftiile? Puneți-le la iveală, colea, bine. (In sunetul unui marș bizar, intră Lăcustă-Vodă răzemat pe doi curteni).

LĂCUSTĂ. Mâncare, mâncare, — mor de foame! Unde-i ministrul meu secretar de stat la departamentul bucătăriei?

STOLNICUL (Inclinându-se). Aici, Măria Ta!...

LĂCUSTĂ. Masa gata-i?...

STOLNICUL. Gata, priviți...

LĂCUSTĂ. Stolnice, ai binemeritat de la Patrie, te decorez cu ordinul «Frigării de Aur».

STOLNICUL. Să trăești Măria Ta.

LĂCUSTĂ. (Șede la masă). Bune bucate!..
îm fac cu ochiul... de unde să 'ncep?... A!...
de la curcan (Mănâncă) minunat!... am un țigan,
bucătar meșter... cinci zloți pe lună, leafă...
(La suita lui). Vouă, vă e foame?

TOȚI. Foame, Măria Ta.

LĂCUSTĂ; Bine: priviți la mine cum
mănânc și vă'ndestulați.

TOȚI. Poftă bună, milostive stăpâne!

LĂCUSTĂ. Vă place poate friptura de
curcan?

TOȚI. Place, place.

LĂCUSTĂ. (Lacom mâncând). D'apoi mie!...

TOȚI. Mănâncă-l sănătos, Măria Ta.

LĂCUSTĂ. Am să zic două vorbe astor
piftii... Ce miros, ce parfum, (mirosindu-le) ce
arom! (Suitei). Dar piftiile vă plac?

TOȚI. Plac, plac.

LĂCUSTĂ. Cu vanilie, sau... sadeà?

TOȚI. Ba cu usturoiu.

LĂCUSTĂ. Mă bucur... dar ce s'aude?...
(Afară trâmbițe).

STOLNICUL. Se'naintează o oaste mare!

LĂCUSTĂ. (Inecându-se). O! oa... o oa...
oaste... or fi dușmani!... Unde mi-e paloșul?
na, l-am uitat acasă. Cu ce să mă apăr?... Ha!
cu furculița asta mare. Vie de-acum chiar
Pârlea-Vodă... Vitejilor, adunați-vă împrejurul
mieu și să muriți cu toții, apărându-mi viața
și masa. (Toți se grupează lângă Lăcustă, care se
înarmează cu o furculiță lungă).

SCENA IV

ACEIAȘI — PÂRLEA-VODĂ, PAHARNICUL,
CRAINICUL, SERVITORI ȘI OSTAȘI.

(Toți sânt îmbrăcați în roș).

CRAINICUL. (Viind repede în scenă). In-
chinați-vă, plecați-vă, că sosește Măria Sa,
Pârlea-Vodă.

LĂCUSTĂ. Pârlea-Vodă... Sânt platcă...
(Intră Paharnicul, urmat de servitori, care poartă
balerce în spinare).

COR

Iată vine Pârlea-Vodă
Infocat și 'mbujorat;

Dintre toți Domnii din lume,
Cel mai roș, mai însetat!

P Â R L E A (Intră repede. El e gras și aprins la față).

A R I E

Eu sânt Pârlea cel aprins
Care ard în foc nestins
Și dau foc și mistuesc
Inimele ce 'ntâlesc.
Uf! uf! uf! în sânul meu
Curge lavă de vulcan
Dați-mi apă ca să beu,
Să tot beu cât un borcan.

P Â R L E A. Apă, apă, mor de sete.

P A H A R N I C U L. Măria Ta, balercele
sânt deșerte; ai băut tot.

P Â R L E A. Nu-i apă?... m'am stins!...
Paharnice, te osândesc să-ți tai capul tu singur,
cu mâna stângă. (Vede masa). A!... iaca chileaiă.
(Se răpede la masă).

L Ă C U S T Ă

Semețe, un pas numai de-i face cătră masă,
Cazi mort de astă armă străpuns...

(Il amenință cu furculița).

P Â R L E A.

Străpuns?... Nu-mi pasă!
Mai bine mort de paloș, ca un viteaz, decât
De sete, mișelește, cu iască-aprinsă'n gât.

(Apucă o garafă și o deșartă).

LĂCUSTĂ. Iaca minune... grăim amân-
doi în stihuri, ca niște apelepisiți?... Aferim
Vere.

PÂRLEA. Vere?... Cine ești tu, de în-
drăznești a mă vărui?

LĂCUSTĂ. Eu sânt Domn, ca și tine.

PÂRLEA. Domn... (Amabil). Să mă fericesc
cu numele?...

LĂCUSTĂ. Lăcustă-Vodă!

PÂRLEA. (Furios). Lăcustă?... dușmanul
mieu de moarte?

LĂCUSTĂ. Tocmai.

PÂRLEA. (Grațios). Sânt prea fericit de cu-
noștință. (Dă mâna).

LĂCUSTĂ. Și eu tij, vere... poftim la
masă.

PÂRLEA. Mulțămesc; sânteți prea amabil.

LĂCUSTĂ. Da, mă rog, nu te mai fașol!

PÂRLEA. (Șede). N'aș vrea să fiu indiscret.

LĂCUSTĂ. Să mă vezi pe năsalnic.

PÂRLEA. Ba mai bine pe brațe, vere.

LĂCUSTĂ. (Vesel ghiontind pe Pârlea). Pe brațe, berbantule? Pe brațele Sinzianeii?

PÂRLEA. (Posomorît). Ba cât despre fata lui Papură Impărat, pune-ți pofta în cuiu.

LĂCUSTĂ. Și pentruce, mă rog...

PÂRLEA. Pentrucă mă duc s'o 'mpețesc.

LĂCUSTĂ. Ironic). Și ai s'o pățești în adevăr, vere.

PÂRLEA. Ver-vere?... Și cam asta?

LĂCUSTĂ. Fiindcă și eu mă duc la curtea Sinzianeii, cu gând de-ai face curte.

PÂRLEA. (Se scoală). Sântem rivali!... unul din noi, dar, e de prisos pe lume; trebuie să piară.

LĂCUSTĂ. (Liniștit). Ai dreptate, pieri tu.

PÂRLEA. Ba tu... Scoală și vin' la luptă să ne ciocârtim cu paloșele.

LĂCUSTĂ. Ce face?... Să ne batem împreună?... cată-ți de treabă, omule... avem oști pentru certele noastre, încingă-se între ele... și noi să petrecem cu voie bună... Așă-i rândul

crailor și al împăraților. (Strigă). Stolnice... pune-te în capul armatei mele... și taie bucăți oastea lui Pârlea-Vodă; de-i scâpă teafăr... de te-i arătă leu... te-oi face «ban».

PÂRLEA. (Asemenea). Paharnice!... ai auzit?... Să te văd; harcea-parcea în oamenii lui Lăcustă-Vodă; de-i fi învingător... te schimb din particular în general.

STOLNICUL. (Cu glas slab). Nu putem, Măria Ta, că sântem morți de foame.

POSTELNICUL. (Asemenea). N'avem vlagă Măria Ta, sântem morți de sete.

LĂCUSTĂ. Ei, dar fie pe altădată... (Lui Pârlea). Primești, verișorule... să ne ucidem altădată?

PÂRLEA. Bucuros... acum să plecăm la curtea lui Papură Împărat.

LĂCUSTĂ. Să plecăm; cunoști drumul?

PÂRLEA. Ba nu!... m'am rătăcit de vreo șapte ori, decând am plecat de-acasă.

LĂCUSTĂ. Ai umblat în bolbote ca și mine; ne trebuie dar un călăuz. Stolnice, un călăuz cât oi u bate în palme.

STOLNICUL. (Nemișcându-se). Numai-
decât Măria Ta.

PÂRLEA. Paharnice, un călăuz.

PAHARNICUL. (Stă pe loc). Numai-
decât.

(Pepelea se ivește între copaci).

SCENA V

ACEIAȘI, PEPELEA

PEPELEA. (A parte). Am lăsat pe mă-
tușa 'n pădure, să caute buruieni.

PÂRLEA. Găsitul-ați?...

STOLNICUL. (Zărind pe Pepelea). Iaca
unul, pe dânsul voinici! (Toți se reped și'l apucă).

PEPELEA. Ho! țară!.. ce este?.. ce
v'au apucat?

STOLNICUL. (Trăgându-l). Te cheamă
Lăcustă-Vodă.

PAHARNICUL. (Asemenea). Te cheamă
Pârlea-Vodă.

PEPELEA. Minciuni... nu mă cheamă
nici Pârlea, nici Lăcustă... mă cheamă Pepelea.

LĂCUSTĂ. Pepelea!.. Ha! Ha! Ha!..
posnaș nume!

PÂRLEA. (Râzând). Nu-i nume de calendar.

LĂCUSTĂ. Ca ale noastre. (Tare). Pepeleo, răspunde, poți să ne duci la curtea lui Papură-Impărat?

PEPELEA. (A parte). Or fi pețitori de-ai Sinzianei.

LĂCUSTĂ. Ai auzit?

PÂRLEA. (Tare). Poți, mă?

PEPELEA. Pot!.. vă duc și până la «măru roș», dacă vreți, și până la calea întoarsă.

LĂCUSTĂ. Nu, că-i prea departe.

PEPELEA. Și până la dracu 'n praznic.

PÂRLEA. Praznic? hai dar cu noi... pleacă 'nainte.

PEPELEA. Bine... (A parte). Am să-i ră-tăcesc în pădurea deasă, din ea să nu mai iasă. (Servii fură merindele de pe masă).

LĂCUSTĂ. Mergem?.. Poftim, vere.

PÂRLEA. Ce se potrivește... apucă d-ta înainte vere, ești mai cărunt.

LĂCUSTĂ. Cărunt eu?.. știi că te găsec
nostim?

PĂRLEA. Mă-i fi găcind... dă-mi brațul
ș'aidem împreună.

(Pârlea și Lăcustă își dau brațul și cearcă a plecà
odată cu piciorul stâng, dar nu nemeresc. Ies cu toții
prin fund și dispar în pădure, cântând).

C O R

Haideți cu toți la Curtea
Lui Papură 'mpărat,
Atrași de Sinziana
Cu nume lăudat.

S C E N A VI

DASCĂLUL, MACOVEIU, TOMA, MĂRICA, ȚĂRANI,
ȚĂRANCE (Care vin prin dreapta)

T O M A. Așà o fi jupâne dascăle... sfântă
să-ți fie vorba, mare adevăr ai rostit... nu plouă,
pentrucă-i secetă.

M A C O V E I U. Și-i secetă pentrucă nu
plouă.

T O M A. Dar fă bine de ne spune, pentru
ce-i și secetă și lipsă de ploaie?

MACOVEIU. O fi trecut prin văzduh un smeu cu limbă de foc.

TOȚI. (Speriați). Un smeu?

MACOVEIU. Sau poate că zidarii și cărămidarii or fi legat norii.

TOMA. Dar nu cunoști d-ta vreun chip de-ai deslegă?

MARICA. Bărbatul meu să nu cunoască?.. ai pripit de te-ai vorbit; asta... ai vorbit de te-ai pripit.

MACOVEIU. Tronc Marico!.. Oameni buni, este un leac de secetă, care nu dă greș.

TOȚI. Care? care?..

MACOVEIU. Să 'nmecați o babă.

TOȚI. Și-a plouă?

MACOVEIU. Cu cofa.

TOȚI. Hai măi, să găsim o babă. (Arătând femeile). Pe care din ele s'o alegem?

FEMEILE. (Arătându-se una pe alta). Pe Catrina, pe Safta, pe Tudora, pe Tofana, pe jupâneasa dascălița...

MĂRICA. Pe mine?.. Eu babă?.. (Lui Macoveiu). Babă-s jupâne dascăle? babă?

MACOVEIU. Ba! ba...

BĂRBAȚII. Pe dânsule, măi! (Se luptă bărbații cu femeile, ele dau țipete.)

BĂRBAȚII

Degrabă, degrabă
Să prindem o babă
Și 'n apă s'o dăm.
Degrabă printr'însa
De foc și de dânsa
Acum să scăpăm.

FEMEILE

Hoților! pieriți de-aici,
Că v'om bate cu urzici,
V'om zgârià ca pisici
De-ți fi toți numai bășici.

SCENA VII

ACEIAȘI, BABA-RADA. (Se ivește în fund).

BABA-RADA. Să trăiască Pepelea!...
Bună cârjă mi-a durat... am să-i descânt de dor.

FEMEILE. Iaca o babă, iaca o babă.

TOȚI. Baba Rada, vrăjitoarea!

MACOVEIU. Ea o fi legat norii... pe dânsa, oameni buni... și uștiuluc în baltă! (Bărbații se reped de apucă pe babă, luând-o în sus).

BĂRBAȚII. In baltă.

BABA - RADA. Ce-i? ce-i?

FEMEILE. In baltă.

BABA - RADA. In baltă? Vai de mine... dar ce v'am greșit eu, oameni buni?..

MACOVEIU. In baltă, talpa iadului!

BABA - RADA. Ajutor! ajutor! Pepeleo!

SCENA VIII

ACEIAȘI, PEPELEA. (Aleargă prin fund).

PEPELEA. Cine mă cheamă?.. Mama Rada?..

BABA - RADA. Nu mă lăsă, Pepelaș dragă, vreau hoții să mă 'nece.

PEPELEA. Să te 'nece? pentru ce? Stați, oameni buni... nu faceți păcatul

TOȚI. In lătuai, mă sfrijitule.

PEPELEA. Nu mă las de voi, chear de m'ați ucide... Mama Rada-i nevinovată.

MACOVEIU. Cum îndrăznești, măi ținăule, să te împotrivești voinței poporului?.. Nu știi ce spuneau strămoșii noștri: «Box, pipili, Box...»

PEPELEA. Ce box, mă, — na box!.. (Trage un pumn în ghigilicul lui Macoveiu).

MACOV-EIU. Aoleo! m'a necinstit.

TOMA. Iii!.. a ridicat mâna asupra lui jupân Macoveiu.

MĂRICA. I-a turtit nasul pe ghigilic? ăsta...

MACOV-EIU. Legați-l, măi, să-l ducem la Procuror. Cât pentru babă, uștiuluc în baltă. (Țăranii leagă mâinile lui Pepelea).

PEPELEA. (Luptând). Hoților, ticăloșilor! vă puneți o sută pe un om, ca corbii și ca jundanii. (Țăranii lasă pe Pepelea legat și se 'ntorc la baba Rada).

BABA - RADA. Pepeleo, Pepeleo... (Țăranii ridică pe babă și se îndreaptă cu ea spre lac).

PEPELEA. Ticăloșii... ucid pe biata babă fără vină, și pe mine m'au legat, ca să mă ducă la închisoare... s'au dus cu toții... nu-i nime, p' aici mi-e drumul. (Fuge'n căsuță).

ȚĂRANII. (Pe malul lacului). Una!

BABA - RADA. Pepeleo!

ȚĂRANII. Două, trei... hup, uștiuluc. (O aruncă pe babă, și de odată se aude un tunet depărtat, cerul s'acopere de nouri negri).

MACOVEIU. Parapanghelos! De-acum umflați pe Pepelea și hai la procurorul.

ȚĂRANII. (Revenind în scenă). Dar unde-i?

ȚĂRANII. A pierit!

MACOVEIU. Pierit să fie! (Incepe furtună mare, tunete prelungite). Iaca măi!... vedeți? cum ați înecat vrăjitoarea a și nceput a plouă.

TOMA. Plouă cu fulgere, jupâne dascăle, dar apă tufă.

FEMEILE. Vai de noi! o să ne trăsnească.

MĂRICA. Hai s'aprindem Paști de la lumânare... asta, lumânare de la Paști.

MACOVEIU. Tronc Mărico!

TOȚI. Hai pe-acasă la sănătoasă voinici. (Un fulger cade'n loc, toți fug în dreapta spărieți).

SCENA IX

PEPELEA. (Ieșind din căsuță).

Să se fi înecat biata mătușă?.. de-aș sti că aș găsi-o, m'aș arunca înnot. Ia să vedem.

(Vine în scenă și găsește o cârjă). Iaca una din cârjele ei... poate să-mi fie de-ajutor... (La mal). A!.. pare că zăresc ceva... ea-i... plutește... dă Doamne s'o scap. (Intinde cârja'n apă și scoate sumanul babei). Nu-i ea. Sărmana, e numai sumanul ei, a murit! s'a dus pe ceea lume, și eu am rămas iar singur. (Plânge). Rău mă doare inima după ea... dar ce aud!.. ce văd! (Furtuna trece, norii dispar și luna se'nalță de după copaci, în fund... pe suprafața lacului răsar mai multe flori mari de nufăr, și în fiecare din ele stă închisă câte-o zână, în cea mai frumoasă se găsește Baba-Rada metamorfosată în Regina Zânelor; razele lunii luminează tainic tabloul).

SCENA X

PEPELEA, ZÂNE, BABA-RADA (Schimbată în zână)

COR DE ZÂNE

Frumoasă zână cu dulce nume
Din sânul apei iesă la lume
Ferice omul care pre ea
La loc de stele o va vedeà.

(Florile de nufăr se deschid, zânele ies de formează împreună un grup artistic în lumina electrică. În floarea din mijloc apare Baba-Rada sub figura și sub costumul unei zâne tinere și frumoase și încununată u plante acvatice).

ZÂNĂ

Pepeleo, blânde suflet, tu singur cu'ndurare
 Ai vrut să-mi aperi viața de-a proștilor turbare.
 Pe tine eu din umbră te-oiu scoate la lumină,
 Căci foasta Baba-Rada, de acum e a ta zână.

(Zâna, ieșind din floare, pășește pe fața apei și vine în scenă).

P E P E L E A. (Cade'n genunchi). O!... ce minune cerească.

Z Â N A. Pepeleo!.. de azi începe o viață plină de lupte pentru tine... dar să n'ai grijă, vei fi pretutindeni apărat și susținut de mine. Ține acest fluieraș de trestie, el te va ajuta la orice nevoie... când ăi cânta din el... ține și acest inel de logodnă cu Sinziana.

P E P E L E A. Ah!.. zână frumoasă și milostivă, mă logodești cu norocul.

Z Â N A. Norocul să te însoțească în calea vieții. Acum te las Pepeleo... rămâi cu bine, eu mă 'ntorc în împărăția zânelor.

(Zâna se întoarce 'n floarea ei, toate florile se afundă încet, în sunetul simfonic al orchestrei. Corul repetă refrenul de la început).

(Sfârșitul actului I-ii).

ACTUL II

(Teatrul reprezintă sala tronului lui Papură-Impărat. Vasuri mari cu plante acvatice sânt așezate în colțuri... un tron mare de aur în stânga, alt tron mai mic alături, spre public... o ușe în stânga, ce ducè în apartamentul împărătesei... în dreapta ușii mari... înfund, arcade largi și înalte, ce se deschid pe terasă, deasupra grădinei).

SCENA I

PEPELEA. (Se ivește cu sfială pe terasă apoi intră în scenă).

Nu mă vede nimeni? M'am furișat prin grădina împărătească, doar oiuzări pe Sinziana, dar toate ferestrele palatului sânt închise... Ce bogății... Ce locaș fărmeător!... Bine m'aș deprinde a trăi aice... alături cu fata Impăratului. Dacă m'ar ajuta Zâna lacului, să mi se împlinescă dorul... Iau să-mi încerc norocul, sunând din fluierul ăsta!... Să vedem ce poate el!... (Privind fluierul, cântă).

A R I E

I

Fluieraş frumos,
 Mult zici tu duios.
 Scumpe fluieraş,
 Mult zici drăgălaş,
 Zi cu glasul tău,
 Zi pe gândul meu,
 Versul cel cu foc,
 Ce-aduce noroc.

II

Fluieraş de fag,
 Ah! spune cu drag,
 Spune de al meu dor
 Scumpului odor,
 Că inima mea
 Vecinic pentru ea
 Bate ne'ncetat
 D'un amor curat.

(El vrea să cânte din fluier, dar se opreşte zăbind în dreapta pe Tândală).

Dar vine cineva... mă închin cu cântecul şi la fugă... să mă ascund în grădină. (Dispare după arcade).

SCENA II

TÂNDALĂ, *pe urmă* PĂCALĂ.

(Amândoi în haine brodate cu fir şi acoperite cu decoraţii pe piept şi pe spate).

TÂNDALĂ. (Viind din dreapta). Stăpânul meu, Augustatea Sa, marele împărat Papură, doarme. Doarmă sănătos şi fără grijă, cât mă are pe mine, Tândală, prim-ministru... Toată

sarcina statului e pe spinarea mea... Sarcină grea!.. (Cu emfaz) însă, mă simt mândru de-a o purtă pentru gloria, prosperitatea, propășirea și moralitatea poporului ce se adăpostește la umbra sceptrului împărătesc al Augustăței Sale... (Zărind pe Păcală). Dar pare că zăresc pe Păcală, colegul meu de cabinet... un șiret de frunte, care ades mă păcălește!.. Cum să mă desbar de el?.. Am cătat să-l trimit departe, peste nouă mări și nouă țări, într'o ambasadă... dar n'a primit... Ce tertip să mai isco-desc?... (Stă pe gânduri).

PĂCALĂ. (Intră pe sub arcade). Doarme augustul nostru, — și soarele-i sus... Inșă are și dreptate să-și odihnească bătrânețele. (Zărind pe Tândală). A!.. iaca Tândală, părechea mea de la carul statului... cum să-l dau peste cap?

TÂNDALĂ. Ce văd? Excelența voastră la curte așa de dimineată.

PĂCALĂ. Datoria-mi fac, urmând pildei Excelenței voastre.

TÂNDALĂ. Datorie sacră... când stăpânul trage la aghioase... Sluga credincioasă veghează pentru gloria...

PĂCALĂ. Propășirea...

TÂNDALĂ. Prosperitatea...

PĂCALĂ. Și moralitatea poporului ce s'adăpostește...

TÂNDALĂ. La umbra sceptrului părintesc...

AMÂNDOI. (Inclinați). Al Augustății Sale...

PĂCALĂ. Bine, acum ado colea jumătatea milionului ce ai câștigat astă noapte.

TÂNDALĂ. Ce milion? Care milion? de unde milion?

PĂCALĂ. Care? (Ii șoptește la ureche). Cel care ai câștigat rufet de la concesionarea baloanelor.

TÂNDALĂ. (Cu mirare). De unde o știi?

PĂCALĂ. E scris pe nasul Excelenței voastre, ado...

TÂNDALĂ. Ei, știi una? Lasă-mi mie milionul ăsta, și eu îți făgăduesc alt milion la anul.

PĂCALĂ. Cum?

TÂNDALĂ. (Ii vorbește la ureche). Din răscumpărarea concesiunii baloanelor.

PĂCALĂ. Parol?

TÂNDALĂ. Parol!

PĂCALĂ. Ba, ba, ba, mai bine azi un ou, decât la anul un bou; adă!

TÂNDALĂ. Bine, om regulă socotelile mai pe urmă; acum să ne ocupăm de aface-rile politiceii... Știi că Domnița Sinziana e fată mare?

PĂCALĂ. O fi; și prin urmare i-a abătut să se mărite numaidecât.

TÂNDALĂ. Fată mare nu-i? Trebuie să-i credem.

PĂCALĂ. Și Impăratul, care se supune la toate voințele ei, a trimis crainici pe la toate împărățiile, ca să le ducă această veste.

TÂNDALĂ. O știi.

PĂCALĂ. Și chiar au început a sosi în oraș mai mulți din acei ce-au auzit de frumusețea Domniței.

TÂNDALĂ. Care și care?

PĂCALĂ. Zorilă, craiul răsăritului; Murgilă, craiul apusului... și Pârlea-Vodă, și Lăcustă-Vodă, și alții mulți din toate părțile lumii.

TÂNDALĂ. Minunat; și unde au tras la gazdă?

PĂCALĂ. La Grand Hotel, la Trei Sarmale.

TÂNDALĂ. Cred c'am căpătà ceva decorații de la ei... decorații cu briliante prin prejur. Iar nu ca potcoavele astea, care cântăresc zece oca... de aramă... Privește: ordinul Hipopotamului!.. ordinul Urangutanului!.. ordinul Bivolului... ordinul Bibilicului... etc...

PĂCALĂ. Acestea sânt decorații zoologice... dar unde le-am aninã și pe celelalte?..

TÂNDALĂ. Pe dinăuntru livrelei... ca căptușală. (S'aude în stânga un căscat lung).

PĂCALĂ. Taci... s'anunță Impăratul. (Papură Impărat vine în halat și papuci galbeni... Și cu coroana peste scufă).

SCENA III

ACEIAȘI, PAPURĂ.

PAPURĂ. A... a... a!.. Bine am dormit.

AMÂNDOI. Să vă fie de bine, Augustate.

PAPURĂ. Aicea sânteți, miniștrii mei isteți?

TÂNDALĂ. La ușa augustă a iatacului împărătesc...

PĂCALĂ. Precum se cuvine...

PAPURĂ. Bine... bine, vreau să zic, ne place să vă vedem aproape de tron pentrucă sânteți ageri.

AMÂNDOI. (Inchinându-se). Măria ta...

PAPURĂ. Credincioși!

AMÂNDOI. Augustate.

PAPURĂ. Integri.

AMÂNDOI. Luminate împărate.

PAPURĂ. Deși nu prea frumoși.

AMÂNDOI. Milostive stăpâne...

PAPURĂ. Destul, nu vă mai frângeți șalele... câte ceasuri sânt?..

TÂNDALĂ. Câte poruncește Augustatea Voastră să fie.

PAPURĂ. M'am trezit destul de dimineață, nu-i așa?

TÂNDALĂ. Așa! v'ați trezit odată cu zorile.

PAPURĂ. Oare!.. Ce crezi și tu Păcală... îmi pare că soarele e sus.

PĂCALĂ. Zorile au mai întârziat astăzi, pentru plăcerea Augustăței Voastre.

PAPURĂ. Bine au făcut, pentrucă eram foarte obosit... trebile statului...

TÂNDALĂ. Vă prea osteniți, Augustate; și nu se cade să compromițați augusta Voastră sănătate. Nouă, servitorilor tronului, ne incumbă truda; pentru gloria...

PĂCALĂ. Propășirea...

TÂNDALĂ. Prosperitatea...

PĂCALĂ. Și moralitatea poporului ce se adăpostește...

TÂNDALĂ. La umbra sceptrului părintesc...

AMÂNDOI. Al Augustății Voastre!

PAPURĂ. Frumoasă imagină!.. umbra sceptrului... mi-o repetați în toate zilele... e cam monotonă, însă plăcută... și ce mai face poporul?.. nu l-am văzut de mult?..

TÂNDALĂ. Nu-și încape în piele de fericire.

PAPURĂ. Așa să fie Păcală? își încape, sau nu-și încape?

PĂCALĂ. Nu-și încape... e burduf...

PAPURĂ. Burduf!.. A!.. mulțumirea mea este deplină... adică tocmai deplină nu... pentru că tarafurile politice se 'nmulțesc pe toată ziua... Câte avem până acum?

PĂCALĂ. 57 Augustate.

PAPURĂ. Numai atâtea?.. le credeam mai plodoase... cari au mai ieșit la maidan?..

PĂCALĂ. (Desfășurând o hârtie lungă). Iată lista.

PAPURĂ. Breee!.. ce pomelnic!.. citește-l Păcală.

PĂCALĂ. Categoria 'ntâiu.

PAPURĂ. Cum?.. Sânt pe categorii?

PĂCALĂ. Dar, categorisiți.

PAPURĂ. Zi 'nainte.

PĂCALĂ. Categoria 'ntâia! Tarafuri colorate.

PAPURĂ. Colorate?..

PĂCALĂ. Da!.. pentruca să bată mai bine la ochi. (Citind). Taraful verde.

PAPURĂ. Verde? Pentru ce verde?

PĂCALĂ. Pentrucă-i spanac. (Citind). Taraful galben.

P A P U R Ă. Galben?...O fi taraf de dovleci?

P Ă C A L Ă. Tocmai... e un taraf care a prins gălbeață. (Citind). Taraful alb:

P A P U R Ă. Alb?... Se vede că-i mai spălat?

P Ă C A L Ă. Și pătimește de albeață pe ochi. (Citind). Taraful stacojiu.

P A P U R Ă. Stacojiu?... pentru ce?

P Ă C A L Ă. Pentrucă, cu cât e mai fiert, cu atât e mai roș.

P A P U R Ă. Ca rácii.

P Ă C A L Ă. Raci progresiști, etc. Categoria a doua... Taraful național-liberal, taraful liberal-național, taraful liberal-național-moderat Taraful moderat-național-liberal.

P A P U R Ă. Treci la altă categorie, asta-i cam intr'același păr.

P Ă C A L Ă. A treia categorie... Taraful aristocrat, democrat, burtoocrat, pungocrat, postocrat...

P A P U R Ă. Destul... m'am amețit și simt că deviu postocrat ca dâșii. Și care-i deviza politică a tuturor?

P Ă C A L Ă. Una și aceeași: «Scoală-te de la locul tău, să mă pun eu».

PAPURĂ. Adică, cu alte cuvinte... Să vă dau afară pe voi și să-i iau pe dâșii în loc?

PĂCALĂ. Cam așa!

PAPURĂ. Ș'asta se poate... să vă dau afară... să nu vă dau?... Ba să vă dau.

AMÂNDOI. Ferească Dumnezeu, Augustate.

PAPURĂ. Dar dacă vă voiu păstră... Cum să salvăm situațiunea?..

TÂNDALĂ. Trântind tarafurile la pușcărie.

PAPURĂ. Bună idee, să le trântim... oare să le trântim?... și pentru ce să nu le trântim?... Ce zici și tu Păcală?..

PĂCALĂ. Zic, să nu le trântim, Maiestate, pentrucă o asemenea trântă ar fi o măsură în incompatibilitate cu abilitatea guvernamentală.

PAPURĂ. (Aiurit). Așa... (a parte). N'am prea înțeles. (Tare). Apoi dar să-i lăsăm în pace, mai cu seamă că am altă beleă pe capul meu... Sinziana mi-a declarat că vrea să se mărite pe placul ei... iar nu după conveniențele politiceii Statului... Eu chibzuisem să fac alianță

cu vecinul meu, cu Pipăruș Craiul... dar fata-l găsește prea iute... și nu-l vrea.

TÂNDALĂ. Asta poate să nască mari complicațiuni.

PĂCALĂ. Poate chiar și războaie.

PAPURĂ. Ș'apoi?.. nu mi-e teamă de-un Pipăruș. Câți Pipăruși am mâncat eu, de când împărătesc!.. Au început să curgă pețitori pentru Sinziana?

TÂNDALĂ. Inceput... Hotelul la «Trei Sarmale» e plin de Crai, Domni și Impărați cari așteaptă să fie invitați a se prezentă la curte.

PAPURĂ. Bine, faceți-le cunoscut că-i voiu primi chiar astăzi... Gătit-ați tot pentru ceremonialul primirii lor?

PĂCALĂ. Totul e gata.

PAPURĂ. Mergeți dar să-i aduceți în prezența noastră, hai, marș!

AMÂNDOI. Numai decât, Augustate...
(Ies închinându-se).

PAPURĂ. (Singur). Un cap încoronat trebuie să aibă caracter ferm și voință nestămutată... altminterea se 'ncurcă rău ițele po-

litice... Eu am hotărît să fac pe voia Sinzianeii... și nu mă schimb odată cu capul (O pauză). Și însă prudent e de-a expune împărăția la cine știe ce calamități, pentru capriciul unei copile alintate?.. Ce-ar fi adică, dacă n'aș mărita-o acum?.. ar plânge, ș'atâta tot... dar de ce s'o fac să plângă drăguța?.. Vrea să se mărite, lucru natural. (Schimbă tonul). Vrea, vrea... multe vrea omul... de m'aș potrivii... ea are voința ei... dar și eu am pe-a mea... și'n sfârșit, cine-i împăratul? Eu!.. cine are dreptul de-a porunci?... Eu! prin urmare s'o mărit... alta n'am ce face. (Stă pe gânduri, numărând pe degete). S'o mărit?... să n'o mărit?...

SCENA IV

PAPURĂ, SINZIANA. (Iese din apartamentul ei).

SINZIANA. Tătuică. (Vine de-l sărută).

PAPURĂ. Copila mea, te-ai trezit?..

SINZIANA. Ce fel? trezit?.. Soarele-i amiazi, și d-ta tot în halat și cu scufa de noapte?

PAPURĂ. Am avut multe de pus la cale cu miniștrii.

SINZIANA. (Zâmbind). Înțeleg... ați organizat ceremonialul de astăzi... Scumpul meu părinte, cât mă doare să mă despart de d-ta.

PAPURĂ. Apoi dacă te doare așa de mult, pentru ce vrei numaidecât să ieși din casa părintească?

SINZIANA. Pentruca să mă duc și eu la casa... așa a făcut și mama.

PAPURĂ. Dumnezeu s'o ierte... însă pe vremea ei, fetele se măritau după placul părinților.

SINZIANA. S'au schimbat lucrurile de atunci, tătucă. Astăzi sântem libere și independente.

PAPURĂ. Formați și voi un taraf?..

SINZIANA. Dar, găsim că e drept să ne alegem noi înșine tovarăși vieții noastre.

PAPURĂ. De-aceea s'au înmulțit despărțeniile... Ascultă Sinziana... n'ai putea să mai rabzi vre-o doi, trei ani?..

SINZIANA. Dece nu zece?.. să'mpletesc coadă albă.

PAPURĂ. Pân' la coadă albă mai ai mult, fata mea.

SINZIANA. Tătuică, vrei să afli adevărul?... mi-a prezis o vrăjitoare că de nu m'oiu mărită în anul acesta, am să mă găsesc într'o primejdie de moarte.

PAPURĂ. De moarte!.. să mori?... fe-rească Dumnezeu să-mi faci una ca asta!.. mai bine te mărită de 17 ori, cu cine ți-a cere inima... chiar c'un smeu, dacă ai poftă de smei.

SINZIANA. Bunul meu părinte!.. Toc-mai de smei mi-e teamă, pentru că ei fură fete de împărați... și mi-a spus vrăjitoarea că sânt amenințată...

PAPURĂ. (Spăriat). Ce?... să te răpească, o dihanie după ceea lume?... Merg să dau porunci, ca să puie străji împrejurul palatului... (Strigă). Păcală, Tândală... iaca uitasem că ei sânt duși la «Trei-Sarmale»!

SINZIANA. Nu te turbură tătuică, mai bine mergi de te gătește, ca să primim oaspeții veniți la noi de prin fundul lumii.

PAPURĂ. Ai dreptate; mă duc să-mi lepăd halatul și să-mi pun hlamida... Pupă-mă frumos... Pupă-mă încă odată. (După ce o sărută, iese zicând) E frumoasă... ruptă din soare! și-mi seamănă mie, bucățică tăiată. (Iese'n stânga).

SCENA V

SINZIANA (singură).

Azi trebuie să-mi aleg un mire!... pe care?...
pe cel mai viteaz, tânăr și frumos.

RECITATIV

De multe nopți mi-e somnul agitat
Și până'n zori ades nu pot dormi.
Un glas ascuns îmi zice ne'ncetat
Că am ajuns în timpul de-a iubi.

ARIE

I

Fără dor, fără iubire,
Nu e 'n lume fericire,
Spune doica mea.
Ea-i bătrână, ispitită;
Ca să fiu, dar, norocită,
S'o ascult pe ea.

II

Făt frumos, o! dulce mire
Te aștept, vin' cu grăbire,

Vino de mă ia,
 Ca să ducem împreună
 Viața dulce, viață bună
 Cum inima vrea.

Ah!.. când ar veni Făt-Frumos... (Stă gândind.
 Un smeu trece călare prin văzduh). Când ar apărea
 deodată 'n ochii mei... (Smeul apare între arcade).

SCENA VI

SINZIANA, SMEUL

SMEUL. (In fund). Sinziană!

SINZIANA. (Tresărind). Cine mă chiamă?
 (Vede pe Smeu). A!.. (Vrea să fugă).

SMEUL. Nu fugi, dulce minune; vestea
 frumuseții tale a trecut peste nouă mări și
 nouă țări, și ca să te văd, am venit în zbor
 nouă zile și nouă nopți.

SINZIANA. Dar cine ești tu, care îndrăznești?..

SMEUL. Eu sânt Impăratul Smeilor.

SINZIANA. (Cu groază). Ești Smeu?..

SMEUL. Și am jurat să te fac soția mea.

SINZIANA. Eu?..

SMEUL. Vino cu mine.

SINZIANA. Mai bine să mor.

SMEUL. Vino!.. (Face un pas, întinzând mâna spre ea).

SCENA VII

ACEIAȘI, PEPELEA (Se arată sub arcade).

PEPELEA. Stăi, fiară după ceea lume!.. un pas mai mult, ești mort.

SMEUL. Ce?.. tu piticule, îmi poruncești mie?

PEPELEA. Pieri, pieri, îți zic!

SMEUL. (Ridicând buzduganul). Se vede că vrei să legi frăție de moarte cu buzduganul meu?

PEPELEA. Și tu cu fluierașul meu. (Sună din fluier).

SMEUL. (Rămâne încremenit, vrea să înainteze, dar nu poate; vrea să ridice buzduganul, și-i cade brațul fără putere). Păcătosome!.. așteaptă.. Ce-am pățit?.. nu pot face un pas înainte... nu pot purta buzduganul, sânt fermecat... fluierul acesta mă învinge... (Se tot retrage îndărăt, îm-

pins de o putere misterioasă, în sunetul fluierului. Pepelea-I urmărește, amândoi dispar în grădină).

SINZIANA. (Trezindu-se din buimăceală).
Am visat?... Eră să mă răpească un smeu?..
Și m'a scăpat de el?... Cine m'a scăpat?... Poate
că eră Făt-Frumos.

Făt-Frumos, o dulce mire,
Te aștept, vin cu grăbire
Vino de mă ia... etc.

(Iese prin stânga, cântând sotto-voce).

SCENA VIII

PĂCALĂ, TÂNDALĂ, PÂRLEA-VODĂ, LĂCUSTĂ-
VODĂ, ZORILĂ, MURGILĂ. (Mai multe persoane
din toate părțile lumii, în diverse costume fantastice).

(S'aud fanfare 'n curte, ușile 'n dreapta se deschid,
doi ușieri vin de se așează la intrare. Intră cortejul
de Crai, Domni și Impărați, precedați de Tândală și
Păcală și urmați de steaguri cu emblemele lor. Se pun
în semicerc, în fața tronului).

C O R

Azi e ziua mult dorită,
Când uimiți o să vedem
O minune strălucită,
Un crin alb cu diadem.

TÂNDALĂ. Poftim, vestiți și de bun neam, Domni, Crai și Impărați. In curând va sosi marele, gloriosul, mărinimosul, augustul Papură Impărat; împreună cu frumoasa, încântătoarea, augusta sa copilă, Domnița Sinziana.

(In sunetul unui marș triumfal, intră Papură cu hlamidă și cu coroana aurită ținând pe Sinziana de mână; urmați de mai multe dame și magnați de curte, ei fac giurul salei salutând pe oaspeți, ș'apoi merg de se suie pe tronuri. — Steagurile se închină în fața lor, și toți oaspeții rămân extaziați, privind pe Sinziana. Pârlea-Vodă dă semn de admirație grotescă. Tândală stă lângă tron).

C O R

Iată Impăratul,	Orișicine-o vede
Iată luminatul	Jură și crede
Cu Sinziana	Că e juvaer,
Mândra Cosinziana	Căzut aci din cer.

S C E N A IX

ACEIAȘI, PAPURĂ CU SINZIANA

P A P U R Ă. (Pe tron). Bine-ați venit la curtea noastră, oaspeți de soiu și de tot soiul!... Crai-nicii noștri v'au dus vestea despre copilă și

zestrea ei... jumătate din împărăție, fără ipotecă... Care dintre voi va avea noroc să placă fetei, va avea parte de amândouă... Haide arătați-vă toaletele și nuri, — concursul e deschis; — am zis!..

TOȚI. Trăiască Papură Impărat.

PAPURĂ. Și pururea și 'n vecii vecilor...

TOȚI. Amin!

PAPURĂ. Păcală, te numesc Mareșal de ocazie, fără lentă. Prezentează-ne concurenții cu tropos.

PĂCALĂ. Ascult. (Prezentând pe Zorilă). Măria Sa Zorilă, Craiul Răsăritului.

PAPURĂ. Zorilă?... Am cunoscut în tinerețe pe babacul tău; pătimea, sărmanul, de căscat, altminterea era deștept și cam... berbant (Râzând). Imi aduc aminte că odată ne-am întârziat împreună până 'n faptul zilei, într'o mahală!.. ha! ha! ha! Stârnisem toți câinii și comisarii... ha, ha, ha.

TÂNDALĂ. (Incet cu dezaprobare). Augustate.

PAPURĂ. (Serios). Ai dreptate Tândală, nu iartă ighemoniconul. (Arată pe Sinziana). Și e sărbătoare 'n casă; iaca tac, tac.

ZORILĂ. (Ingenunche înaintea tronului Sinzianei și declamă).

Princesă, Răsăritul e raiul pământesc ;
Din el răsare luna și soarele ceresc !
Primește-a fi regină acelu dulce plaiu,
Ca să privească lumea 'n mirare raiu în raiu.

(Se scoală și se retrage).

PAPURĂ. (Lui Tândală). Rarererai în raiu ?
par'că aud broaștele, Tândală.

TÂNDALĂ. Poezie imitativă, Auguste.

PAPURĂ. O fi!...

PĂCALĂ. (Prezentând pe Murgilă). Măria Sa
Murgilă, Craiul Apusului.

PAPURĂ. Murgilă?... Stăi... am cunoscut
și pe babacu tău ; eră cam posomorît de firea
lui. Ce mai face?

MURGILĂ. (Posomorît). A apus...

PAPURĂ. A apus!.. Ce spui? A dat
pielea popii? Hei!.. lume, lume!.. toți sântem
mai mult sau mai puțin muritori. (Iși suflă na
sul tare). Ca mâne ăi apune și tu.

MURGILĂ. (Asemenea și el ingenunche înain-
tea Sinzianei și declamă):

Princesă, în Apusul profund, mistuitor
Apune soare, lună, tot ce-i strălucitor,
Dar jur pe-a ta frumseță, de lume admirată,
Că tu nu vei apune din och i-mi niciodată.

(Se retrage).

PAPURĂ. Frumos!.. (Lui Tândală). Ce au,
Tândală, de grăesc toți în stihuri?.. e vreo
boală nouă?

TÂNDALĂ. Da... o boală ce se numește
Stiho-Morbus.

PAPURĂ. O fi!..

PĂCALĂ. (Prezentând pe Lăcustă). Măria
Sa Lăcustă-Vodă.

PAPURĂ. Lăcustă? Te știi de mult...
mi-ai potopit ogoarele într'o vreme... la anul
o mie și ceva!

LĂCUSTĂ. Eră foamete, Augustate... și
eram pe atunci un copil fără judecată, zbur-
dalnic.

PAPURĂ. Așă!.. Ș'acum văd cu mulțu-
mire, că deși ești flăcău tomnatic, te ții bine:
tot verde!

LĂCUSTĂ. Am stomac bun!

P A P U R Ă. (Lui Tândală). Stomac de lăcustă.

L Ă C U S T Ă. (Ingenunchiază dinaintea Sinzianei și declamă)

Frunză verde de mohor
Mor de dor... zău... de dor mor,
Mor... mor... mor...

(A parte) Ce dracu!.. am uitat restul și mi-am pierdut rostul.

P A P U R Ă. (Lui Tândală) Ia ascultă Tândală, ăsta mormorosește ca un urs.

L Ă C U S T Ă. (Cată a continuà):

Frunză verde de mohor
Mor, mor, mor...

P A P U R Ă. Lăcustă... dragă Lăcustă, lasă, nu mai muri acum, fătul meu, pe altădată, pe altădată, așa să trăești.

L Ă C U S T Ă. (Retrăgându-se). Curios!.. mi-am uitat improvizația.

P Ă C A L Ă. (Prezentând pe Pârlea). Măria Sa, Pârlea-Vodă.

P A P U R Ă. Pârlea?.. pârlit ești de soare!

PÂRLEA. Ba din născare, Augustate.
(Declamă):

Princesă, a ta frumuseță 'nfocată și bălaie
In vulcanul meu de suflet a aprins o palalaie.
Ard, ard, ard, mă fac cenușă, căci amorul mă
încinge.

A! precum ai aprins focul, fă bine de mi-1 și
stinge.

PAPURĂ. Pompieri!.. chemați pompierii...
e 'n stare să-mi dea foc palatului. (S'aude afară
fluierul lui Pepelea).

PÂRLEA. (Indignat). Cine mă fluieră?

PAPURĂ. Ce s'aude, un fluier?

SINZIANA. (Uimită, a parte). Parcă-i
fluierul care m'a scăpat de smeu. (Apare Pepelea
pe pragul ușei din dreapta).

SCENA X

ACEIAȘI, PEPELEA

PAPURĂ. Cine ești tu, semețule, de îndrăznești să ai îndrăzneala de a te prezenta dinaintea noastră?

P E P E L, E A. Luminate Impărate, — sânt solul Zânei Lacului!.. Acea zână năzdrăvană a auzit de preaputernicul, preaînțeleptul, preamărinimosul Papură-Impărat, precum și de cereasca frumuseță a fiicei sale, care-i seamănă...

P A P U R Ă. (Imblânzit). Așă mai vii de-acasă... urmează.

P E P E L, E A. Și vrând să vă arate admirarea ce i-ați inspirat, vă trimite prin mine, pentru serbarea de astăzi, două prezenturi, cum nu s'au mai văzut pe lume.

P A P U R Ă. Care? unde-s?..

P E P E L, E A. (Face un semn afară; un paj intră, aducând o colivie mică de aur, în care este închisă o pasăre albstră, și alți doi servitori aduc o oglindă mare pusă pe două picioare aurite). Iată-le!.. o pasăre măiastră, pentru frumoasa și încântătoarea princesă. (Ia colivia și-o prezintă Sinzianei). Și această oglindă, pentru Augustatea Voastră... Pasărea are graiu omenesc și răspunde la toate întrebările... Oglinda arată adevărul... Zâna vă roagă să le primiți bucuroși, din parte-i. (Servitorii așază oglinda între ambele arcade, față cu publicul).

PAPURĂ. Primim, cum nu?.. și-i trimitem asigurarea înaltei noastre considerațiuni.

SINZIANA. Ce frumoasă pasăre!

PAPURĂ. O fi dumbrăveancă? (Lui Pepelea). Și zici că astă pasăre grăește?

PEPELEA. E pasăre măiastră... adresați-i orice întrebare, ea va răspunde.

PAPURĂ. Ce s'o întreb?.. Ha! am găsit.. Păsărică dragă... spune-mi: sânt coțcari în împărăția mea?..

PASĂREA. Da! da! da! da!

PAPURĂ. Nu mă îndoiam de asta... cari sânt cei mai mari gheșeftari?

PASĂREA. Păcală... Tândală.

PAPURĂ. Ce-ai zis?

PĂCALĂ. A zis Tândală.

TÂNDALĂ. Ba Păcală.

PĂCALĂ. Ba Tândală.

PASĂREA. Păcală-Tândală, Tândală-Păcală.

PAPURĂ. Cum se poate?.. Și eu credeam..

TÂNDALĂ - PĂCALĂ. Minciuni, minciuni. Gaiță nerușinată!.. Nu o credeți, Augustate.

PAPURĂ. (Sever). Tăcere!.. mâne voiu fi supremul vostru judecător, astăzi n'am vreme să fiu decât părinte... Sinziană, ai văzut și-ai ascultat pe onorabilii preopinenți... asta... aspiranți... răspunde, care din d-lor îl socoți mai demn de a-mi fi ginere, mie, și prin urmare, bărbat ție?

SINZIANA. (Sculându-se). Sire, sânt confuză în momentul acesta... și nu mă pot pronunța îndată... atât de mari sânt meritele d-lor.

PAPURĂ. Prea bine, fata mea... Vom suspenda ședința pe zece minute, pentruca să ai tot timpul necesar de a lua o rezoluție, (Tare). Ședința e suspendată pe zece minute. Pofțiți la bufet dacă vă place. (Se scoală).

SINZIANA. (A parte). Am să consult pasărea despre ursitul meu. (Către Pasăre). Păsărică dragă, cum se numește ursitul meu?...

PASĂREA. Pepelea! Pepelea!

SINZIANA. Pepelea. (Iese printre arcade, împreună cu damele).

P A P U R Ă. Acum mă pot coborî de pe tron, să-mi mai desmorbesc șalele.. (Se coboară). Unde-i cel ce a adus pasărea și oglinda?

P E P E L E A. Eu sânt.

P A P U R Ă. Cum te chiami?

P E P E L E A. Pepelea.

P A P U R Ă. Din botez, sau de aiurea?

P E P E L E A. Ba de aiurea.

P A P U R Ă. Așa am chitit și eu... acum spune-mi ce meșterie are oglinda asta?.. Până azi eu nu am văzut oglinzi.

P E P E L E A. Ea arată chipul și totdeauna caracterul fiecărui om, ce se uită în ea.

P A P U R Ă. Minunat. (A parte) Prin ea am să cunosc firea mosafirilor mei. (Tare). Păcală, Tândală, ian priviți-vă mutrele în oglinda asta... ca să vă vedeți cât sânteți de frumoși.

P Ă C A L Ă - T Â N D A L Ă. (Cu sfială). Augustate...

P A P U R Ă. Am poruncit... marș.

(Păcală și Tândală se duc în față la oglindă, care reflectează doi lupi cu gurile căscate, trăgând de o pungă).

PĂCALĂ - TÂNDALĂ. Doi lupi!.. piei drace!.. sântem lupi?

PAPURĂ. Lupi! Miniștrii mei, secretari de stat, sânt lupi! și eu i-am rânduit păstori la oi?.. (Sever) Am să vă huituesc cu copoii, pun-givorilor!

PĂCALĂ - TÂNDALĂ. (Abătuți). Ne-am dat de gol! Am pățit-o.

TOTI. (Cu mirare). O!

PAPURĂ. (A parte). Acum să trecem la mosafiri. (Tare). Lăcustă-Vodă... ai idee de nurii cu care te-a înzestrat natura?

LĂCUSTĂ. Aproximativ, Augustate, după cât m'a încredințat sexul frumos.

PAPURĂ. Treci la oglindă, treci ca să te aproximativești cu ochii.

LĂCUSTĂ. Bucuros... (Se pune în fața oglinzii. Oglinda reflectează o lăcustă slabă).

TOTI. (Râzând). A!.. o Lăcustă?

LĂCUSTĂ. Eu! Lăcustă?..

PAPURĂ. Aidoma.

PÂRLEA. (Râde cu hohot). A pățit-o, vărul.

PAPURĂ. Pârlea-Vodă, e rândul dumi-tale.

PÂRLËA. Eu n'am grijă... sânt frumos. (Cată în oglindă. Oglinda reflectează un curcan). Un curcan.

TOȚI. (Râd).

PAPURĂ. Numai bun de pus în frigare.

PÂRLËA. (Furios). Asta-i o insultă... cere răzbunare. (Scoate sabia, ca să lovească oglinda).

PAPURĂ. (Oprindu-l). Ba te poftesc să-mi lași mobilele în pace; nu poți lupta cu adevărul... Am să mă uit și eu... priviți și admirați. (Se pune majestos înaintea oglinzii. Oglinda reflectează o broască, purtând scufă). Ce?... un buhaiu de baltă?... eu?... Asta-i broscăria... boscărie vreau să zic; sfărâmați oglinda asta obraznică în 40 mii de bucăți. Buhaiu de baltă?... Pepelea, unde-i Pepelea?

PEPELEA. (Ieșind de după oglindă). Aici.

PAPURĂ. La spânzurătoare... duceți-l la ștreang.

TÂNDALĂ - PĂCALĂ. Pe dânsul cu toții. (Toți se reped asupra lui Pepelea, care scoate fluierul de la brâu).

PEPELEA. (A parte). Acum să te văd fluierașule, ce poți. (Fuge spre ușa din dreapta).

PAPURĂ. Nu-l lăsați să scape.

PEPELEA. Sună fluierașule, să-i faci a jucă de streche. (Sună din fluier ca la ușa cortului. Toți se opresc din goană și încep a jucă în loc, sărind în sus, strâmbându-se și neputându-se opri; Pepelea iese, fluierul încetează, danțul se oprește).

TOTI. După el! (Se reped spre ușă, fluierul se aude mai departe, danțul iar începe și continuă mai strechiat, pân'ce fluierul tace). Uf! am obosit, nu mai pot, îmi dau sufletul. (Unii cad pe scaune, alții se razimă împreună, spate de spate).

PAPURĂ. (Căzând pe treptele tronului). Uf! am jucat fără voie ca la ușa cortului, la bătrânețe. Sântem vrăjiți.

SCENA XI

ACEIAȘI, DAMELE CURȚEI, MACOVEIU, TOMA,
ȚĂRANI, ȚĂRANCE

DAMELE. (Dau țipăt afară). A!

TOTI. (Tresărind). Ce este?

DAMELE. (Pe terasă). Smeul! Smeul!.. Săriți... a răpit pe Domnița. (Smeul trece călare prin aer, cu Sinziana în brațe).

TOTI. Smeul!...

D A M E L E. (Vin alergând speriate în scenă).
Smeul! (Se ascund după tronuri).

P A P U R Ă. Ce smeul! unde-i smeul?... ce-ați
pățit?

O D A M Ă. (Repede). În vreme ce domnița
sta departe pe terasă, grăind cu pasărea cea
măiastră, soarele s'a 'ntunecat ca de un nor, și
deodată a apărut prin văzduh un smeul călare;
el a trecut pe lângă Domnița, a luat-o în brațe
și s'a dus, s'a dus...

P A P U R Ă. (Buimăcit) S'a dus, s'a dus,
unde s'a dus?

D A M A. Și s'a făcut în curând nevăzut

P A P U R Ă. (Tare). Unde?

D A M A. În fundul orizontului.

T O Ț I. A!.. A!..

P A P U R Ă. Ce a...a...a?... ce ați căscat
gurile?... La goană după el! (Scoate paloșul și
umblă pe scenă ca un nebun, strigând) După el, voi
toți... Domni, Crai, Impărați, Păcală, Tândală,
Macoveiu, — oștile, să iasă oștile... Poporul!...
să sară poporul! Cum?... să-mi fure bunătate
de fată pe sub nas? După hoț, la goană; înar-
mați-vă cu buzdugane, cu ciomege, cu ce-ți

găsi — încălecați pe cai, pe măgari, pe prăjini,
și după smeu, la goană: Eu plec înainte... Hai,
nu mă lăsați singur.

TOȚI. Hai! Hai.

C O R

La goană, la goană, la goană,
In grabă, la fugă, mereu!
Să-l prindem, să-l facem tocană,
Pe hoțul, pe hâtrul de smeu!

(Toți ies alergând pe ușe și pe sub arcade).

(Sfârșitul actului II.)

ACTUL III

(Teatrul reprezintă o pădure deasă, prin care se deschide o alee, ce duce în fața scenei până'n fund. În dreapta un tufar, supt care stă ghemuit Statu-Palmă)

SCENA I

STATU-PALMĂ, apoi ZÂNA CODRULUI

C O R. (În pădure).

În pădurea fărmeacă
Stăm închiși, vai, fără vină.
O! tu zână adorată
Scoate-ne iar la lumină.

S T A T U - P A L M Ă. Ian auzi cum se bocesc toți nenorociții prinși în codru de Mama-Pădurii!.. Ce dihanie răutăcioasă!.. Pe cine-l întâlnește rătăcit pe aici, îl închide într'un copac... Chiar pe mine, unchiașul Statu-Palmă-Barbă-Cot, m'a osândit să stau în tufarul ista...

și mi-a luat amanet iepurașul meu cel șchiop... De nu l-ar fi mâncat ostropăț, sărmanul... (Se ascunde după tufar).

Z Â N A. (Care vine prin alee). Frate-mieu, Smeul, a răpit pe Sinziana... și de atunci nu l-am mai văzut... l-a fi fărmeecat, și-l ține legat de poalele ei... Ce proastă beție, e beția amorului... Cum ea schimbă pe om în neom... Eu disprețuesc această slăbiciune omenească... n'am iubit, nici nu voiu iubi vreodată, deși mulți s'au înamorat de mine și s'au rătăcit prin codru, căutându-mă. Năucii! le-am arătat eu, cine-i Mama-Pădurei... i-am atras aci în desime și i-am închis în trunchii copacilor... În stejarul cel mare, am pe Făt-Frumos; în salcia cea pletoasă, pe un poet bocitor; în tufa cea de spini inveninați, pe un invidios jurnalist... în putregaiul cel de ulm, un fost ministru putred la inimă; în strâmbătura cea de lemnul-cânelui, un fals patriot; în tufarul cela, am închis pe Statu-Palmă-Barbă-Cot și i-am luat zălog iepurașul lui cel șchiop, ha! ha! ha! (Corul iar se repetă). Ei plâng, și eu râd de bocetele lor... dar ce zăresc? Iaca frate-mieu, Smeul... posomorît e!... efectul amorului!

SCENA II

ZÂNA, SMEUL (Vine prin alee trist, palid și abătut).

ZÂNA. Bine-ai venit, frate?... Ce ai pățit, de iești așa trist?

SMEUL. (Oftează). Ha!

ZÂNA. Ești bolnav?

SMEUL. (Dă din cap). Ha!

ZÂNA. Nu?... ai pierdut poate pe Sinziana?

SMEUL. (Tragic). Ah!... n'am pierdut-o, soro... ea m'a prăpădit pe mine.

ZÂNA. Cum?

SMEUL. Nu vrea!

ZÂNA. Ce nu vrea?

SMEUL. Să mă iubească.

ZÂNA. Cum se poate?... tu Smeul Smeilor!

SMEUL. Eu, Smeul Smeilor!

ZÂNA. Care va să zică, nu te-ai îndulcit cu nimica până acum?

SMEUL. Indulcit?... Zi amărît, căci numai amar am înghițit... privește-mă în față, ș'apoi mă întreabă de viață.

ZÂNA. Într'adevăr ești cam tras la față.

SMEUL. Și tras pe sfoară. Sânt galben ca nufărul, căci nici mănânc, nici beau, nici dorm, sânt năuc.

ZÂNĂ. Adică înamorat?

SMEUL. Inamorat lulea.

ZÂNĂ. Lulea?

SMEUL. (Tragic). Lulea, ascultă: după ce am răpit-o de la curtea lui Papură... am adus-o prin văzduh, la palatul meu din insula cea nevăzută... Sărmana!.. eră leșinată de spaimă... când s'a trezit și-a dat cu ochii de mine... în loc să-mi zâmbească ca celelalte fete bine crescute, știi ce a făcut?

ZÂNĂ. Ce?

SMEUL. S'a înfuriat ca o pisică sălbatecă, cu cât pe-aci să mă chiorască cu unghiile sale trandafirii... Eu am început, după obicei, a-i înșiră vorbe dragălașe... ași!.. ca și când aș fi grăit politică.

ZÂNĂ. (Râzând). Așa efect deșanțat ai produs?

SMEUL. Așa! .. i-am spus că o iubesc, că vreau s'o fac împărăteasa Smeilor, că i-oiu a duce toate comorile din lume, botine cu tocuri de o

șchioapă, corsete, chirase, degeaba!.. în sfârșit i-am căzut la genunchi... Am plâns chiar, crezi tu, Pădureanco?

Z Â N A. Și ea?

S M E U L. Ea, s'a uitat la mine cu dispreț și mi-a zis: slut ești, când te scâncești.

Z Â N A. Și tu?

S M E U L. Eu m'am supărat și am răspuns: Slut, neslut, ai să fii a mea, de voie, de nevoie, și m'am repezit s'o apuc în brațe.

Z Â N A. Și ea?

S M E U L. Ea, mi-a tras o palmă... dar știi ce palmă? de mi-au scăpărat ochii... (Duios) Cine ar crede că o mânușiță atât de fragedă, ar putea... Mi-e umflată falca?

Z Â N A. Umflată bine... și tu?

S M E U L. Eu m'am făcut că n'am mâncat palma, și am dat asalt înainte...

Z Â N A. Atunci?

S M E U L. Ea a scos de nu știu unde un pumnar și mi-a declarat că se ucide, de-oiu face un pas mai mult.

Z Â N A. Și tu ai crezut-o?

SMEUL. Eră în stare să se străpungă diavoloaica pentru ca să-și apere onoarea.

O copiliță cu mâna-i albă
 Pe mine, soro, m'a prins de nas
 Și lângă-această minune dalbă
 N'am nici putere, nu am nici glas.
 Credeam odată că cel mai tare
 Și cel mai mare pe lume-s eu.
 Ce nerozie!.. o fată mare
 E mai smeoaică decât un smeul!

ZÂNĂ. De este așa, te jălesc frățioare...
 După câte mi-ai spus, Sinziana are mândrie și energie?

SMEUL. Prea multă energie... (Își pipăe falca).
 Și eu nu mai am vlagă în mine, de când mă muncește dorul... puterile mi-au secăt, încât sânt foarte îngiijit, căci am aflat de venirea lui Papură-Impărat asupra mea cu oaste mare!

ZÂNĂ. Cine ți-a adus astă veste?

SMEUL. Un șoim cu cap de cuc.

ZÂNĂ. Vr'o pasăre măiastră?

SMEUL. Nici de cum!... Un simplu cuc, care și-a schimbat numele, ca să se coțofănească.

Z Â N A. Și ce ai de gând să faci?

S M E U L. De-aș fi în apele mele, nu mi-ar păsa de oastea lui Papură... dar mă simt fără curaj... de când m'a muiat amorul, și mă tem...

Z Â N A. Nu te teme, cât sânt eu în calea lor... alt drum decât acest din codru, nu duce spre insula ta. De-or intra în el, îi prind în mrejele mele.

S M E U L. Prinde-i surioară! mai cu seamă pe împăratul... Sinziana va face tot ce voiu vrea eu, pentru ca să scape pe tată-său... ș'atunci voiu redeveni iar Smeul Smeilor, cu o falcă în cer și cu alta pe pământ... dar ce s'aude? (În stânga e un zgomot de oameni).

Z Â N A. Zăresc o oaste mare... o fi Papură.

S M E U L. O oaste?... fug...

Z Â N A. Mergi degrabă de te închide în cetatea ta.

S M E U L. M'am dus! (Iese fuga prin fund).

Z Â N A. Sărmanul frățior, cine-ar zice c'a fost spaima lumii... privește, din smeu s'a schimbat în iepure. Efectul amorului. (Intră în pădure).

SCENA III

PAPURĂ, PĂCALĂ, TÂNDALĂ, MACOVEIU,
ȚĂRANI, OSTAȘI.

(Toți sânt înarmați cu felurimi de arme, intră din
stânga obosiți de drum).

C O R

Aoleo! nu mai pot
Ostenit sânt de tot,
Am să mor!
Ce necaz! pân'acum
De un an sânt pe drum
Umblător, mor, zău, mor.

P A P U R Ă. Unde sântem, Tândală?

T Â N D A L Ă. La marginea unui codru,
Auguste.

P A P U R Ă. Ai vorbit de te-ai pripit... te
întreb, în ce țară am ajuns?

T Â N D A L Ă. Cine poate ști... de un veac
de om umblăm lela pe fața pământului, fără
a-i da de capăt... Ne-am pierdut și drumul și
cărarea.

P A P U R Ă. Așa este, mi-am lăsat tronul,
masa și odihna, ca să-mi găsesc fata... în ce
hăl oiu găsi-o!

PĂCALĂ. Dacă-i găsi-o?..

PAPURĂ. Dacă oiu găsi-o, precum zici... Dar adică de ce n'aș găsi-o? Cu toate că se poate prea bine să n'o găsesc, dar se poate s'o și găsesc... însă în ce hal?... în ce hal?... asta-i întrebarea?

PĂCALĂ. Asta.

PAPURĂ. Insfârșit, unde ne aflăm? Am trecut, ca Alexandru Machedon, prin țara furnicilor, prin țara căpcăunilor, și abia am scăpat teaferi, deși am pierdut jumătate din oaste... așa vom scăpa și de-acum înainte... nu vă temeți. Dascăle Macoveiu... tu care ești membru Societății Geografice din Podul Iloaiei, trebuie să cunoști partea asta de lume?

MACOVEIU. Măria Ta... de nu cumva am intrat în împărăția urieșilor, sau în crăia piticilor, sau în domnia Tricolnicilor, apoi trebuie să nu fim departe de țara Smeilor.

TOȚI. (Cu frică). Oare?

PAPURĂ. Cum?... să fie oare smeul așa aproape de noi?

TOȚI. (Dând îndărăt). În codrul ăsta?

PAPURĂ. (Se dă după ostași). Ce v'ați spăriat, voinicilor?.. au nu vă gândiți la strămoșii voștri?! la acei eroi, care sânt meniți a fi exploatați de strănepoții lor?.. Păcală-Tândală, unde sânteți?

PĂCALĂ - TÂNDALĂ. (Ieșind dintre ostași). Prezenți.

PAPURĂ. Intrați în codru și trageți cu ochiul, nu cumva îți zări smei pe după copaci!

AMÂNDOI. (Uimiți). Noi?

PAPURĂ. Voi, d'apoi cine?... eu?... Hai marș... de-ți scăpă din ghearăle lor, voi fi mărinimos cu voi, iertându-vă păcatele... marș...

AMÂNDOI. Ne-am topit...

PAPURĂ. Pornit-ați azi?..

AMÂNDOI. Pornit, Auguste.

PAPURĂ. (Ostașilor). Până se vor întoarce din misiunea lor extraordinară, de se vor mai întoarce... voi întindeți-mi cortul sub pădurețul cel tufos, ca să mă odihnesc... (Arată cu dreapta între culise). Unde-s Pârlea și Lăcustă?

MACOVEIU. Au rămas pe urmă, după obicei.

P A P U R Ă. Pare-mi-se că bat lăturile...
 Hai!.. (Iese pe gânduri). In ce hal oi u găsi-o?
 (Iese în dreapta, cântând corul de la începutul scenei).

SCENA IV

PĂCALĂ, TÂNDALĂ.

T Â N D A L Ă. Păcală?

P Ă C A L Ă. Ce-i Tândală?

T Â N D A L Ă. Te-ai spovăduit, pân'a nu
 plecà de acasă?P Ă C A L Ă. Ba nici am gândit; dar tu te-ai
 împărtășit?

T Â N D A L Ă. Nici atâta.

P Ă C A L Ă. Apoi halal de noi!

T Â N D A L Ă. Halal!.. Păcală, știi una?

P Ă C A L Ă. Ce?

T Â N D A L Ă. Dacă am spălă putina?

P Ă C A L Ă. M'am gândit de mult la asta..
 dar unde să mergem?.. încotro să apucăm
 singuri-singurei?.. să ne rătăcim?.. să ne
 mănânce fiarăle?.. asta vrei?..T Â N D A L Ă. Ferească sfântul... hai dar
 în codru... de-om întâlni vreun smeu... i-om

da decorațiile noastre, ca să-l îmblânzim... Cine știe?... poate și smeii să aibă slăbiciune pentru decorații...

PĂCALĂ. Bună idee... Tândală... nu ești prost de tot... Hai!.. (Intră amândoi în alee și se îndreaptă cu sfială spre fund. Deodată mulțime de țânțari iese dintre copaci, bâzâind prin văzduh și-i atacă).

TÂNDALĂ. Păcală, vezi ceva?

PĂCALĂ. Nimic alt, decât un soi de țânțari morți de foame... să juri că-s postulânți.

TÂNDALĂ. (Apărându-se). Hâș dihanie... na!.. m'a pișcat de mână... (Își trage o palmă peste mână).

PĂCALĂ. L-ai ucis?..

TÂNDALĂ. Ba!.. ia sama, se pune unul pe obrazul tău.

PĂCALĂ. Il aud bâzâind și-l pândesc.

TÂNDALĂ. Dă-i!

PĂCALĂ. Na! (Își trage o palmă peste obraz).

TÂNDALĂ. L-ai ucis?

PĂCALĂ. Ba nu, ucigă-l crucea. (Inaintând).
Vezi ceva printre copaci, Tândală?

TÂNDALĂ. Tufă!.. Stăi...

PĂCALĂ. Ce-i?

TÂNDALĂ. Un țânțar cât un bivol... Iaca vine... bâzâe... se pune pe vârful nasului... na!.. aoleo!.. (Își trage un pumn peste nas).

PĂCALĂ. L-ai turtit?..

TÂNDALĂ. Ba, mi-am turtit nasul!

PĂCALĂ. Să-i fie de bine!.. (Tot apărându-se de țânțari și examinând desimea codrului, ajung în fund).

TÂNDALĂ. Păcală... apucă tu în dreapta și eu în stânga... de-acum ce-o vrea Dumnezeu cu noi.

PĂCALĂ. Poate să pierim... Tândală, să ne îmbrățișăm pentru întâia și ultima oară... Să ne iertăm...

TÂNDALĂ. (Luându-l în brațe). Multe ți-am greșit frate.

PĂCALĂ. Și eu ție...

TÂNDALĂ. Am căutat să te dau peste cap din minister.

PĂCALĂ. Și eu pe tine.

TÂNDALĂ. Știi că asta nu-i delicat?... Dar sântem chit... adio... să ne vedem sănătoși.

PĂCALĂ. Da ! pe ceea lume. (Se despart, apucând unul în dreapta și celalalt în stânga... ei dispar... Tremolo).

TÂNDALĂ. (Cu glas spăriet, între culise). Păcală!..

PĂCALĂ. (Asemenea). Tândală!.. (Vin amândoi în scenă, plini de groază și cu nasurile bășicate).

TÂNDALĂ. Ce este? Smeul? ai văzut Smeul?..

PĂCALĂ. Ba nu... dar tu?..

TÂNDALĂ. Nici eu.

PĂCALĂ. Apoi de ce m'ai chemat?..

TÂNDALĂ. Mi-a fost dor de tine!..

PĂCALĂ. Zi mai bine că ți-a fost frică.

TÂNDALĂ. Frică?... nici de cum!... groază!..

PĂCALĂ. Iaca!.. da ce-ai pățit, Tândală? ți-e nasul roș și umflat ca o sfeclă.

TÂNDALĂ. Ș'al tău ca un morcov.

PĂCALĂ. Sântem decorați amândoi, cu ordinul legumelor.

TÂNDALĂ. Taci!.. S'aude ceva... la sănătoasa, frate.

PĂCALĂ. Stăi, nu te teme... vine împăratul.

SCENA V

TÂNDALĂ, PĂCALĂ, PAPURĂ (Cu suita).

PAPURĂ. Ha! ha! v'ați întors din codru? ați cercetat bine?... ați văzut ceva?..

PĂCALĂ. Am văzut numai niște țânțari.

TÂNDALĂ. Cât niște Smei!

PAPURĂ. Și v'ați războit cu dânșii... judecând după halul nasurilor voastre... Ha! ha! ha! ce frumoși sânteți!.. începeți a dă mugur. (Toți râd).

COR

Ce nas roșcovan!
Să juri că-i curat
Morcov degerat
Sau muc de curcan.
Ha, ha, ha, ha ha!
Ha, ha, ha, ha, ha!

TÂNDALĂ. Ce râdeți?...

PAPURĂ. Dar în sfârșit, v'ați convins, că nu-i nici o primejdie de trecut prin codru...

Hai dar copii... adunați-vă 'mprejurul meu.
Și cruce-ajută... Hai... (Vor să plece spre alee).

SCENA VI

ACEIAȘI, ZÂNA CODRULUI.

ZÂNA. Cale bună, Impărate!

PAPURĂ. Sărut ochii, draguliță.

ZÂNA. Unde mergi cu așa oaste mare?..
Vrei să cotropești lumea?..

PAPURĂ. Ba, deocamdată, merg să-mi
găsesc fata.

ZÂNA. Pe Sinziana, care a răpit-o Smeul?

PAPURĂ. Tocmai!.. dar nu prea cunoaștem drumul: n'ai putea d-ta să ne îndrepti, spre țara smeului?

ZÂNA. Cum nu, dar ce-mi dai?..

PAPURĂ. Îți dau un bărbățel, gigăt și frumușel, într'ales... Vrei pe Tândală?

ZÂNA. Unde-i să-l văd?

PAPURĂ. Iată-l.

ZÂNA. (Râzând). Borcănosul ăsta?

TÂNDALĂ. (Supărat) Și ea râde? apoi n'are haz!...

PAPURĂ. Nu cătă că-i cam beteag la nas... l-au pișcat țânțarii, altmitrelea-i nostim.

ZÂNĂ. (Râzând). Mai bine vă duc degeaba... Hai!

PAPURĂ. Dar nu ne-a mâncă țânțarii?

ZÂNĂ. N'aveți grijă... i-au săturat nasul d-sale! (Arată pe Tândală).

PĂCALĂ. (A parte). Pe mine nu m'a văzut? (Se ascunde la față)

ZÂNĂ. Și al d-tale. (Arată pe Păcală).

PĂCALĂ. Na.

ZÂNĂ (A parte). Au încăput pe mâna mea? am să-i schimb în dobitoace.

(Ies cu toți în codru, cântând: «Ce nas roșcovan», etc.)

SCENA VII

STATU-PALMĂ-BARBĂ-COT, LĂCUSTĂ-VODĂ.

STATU-PALMĂ. (Ieșind din tufar). S'a dus Mama-Pădurii, ca să facă iar vreo răutate... Când aș putea să fug de aici... când aș găsi un om să mă poarte în spinare!.. bătrânețele

m'au făcut olog de picioare... și iepurașul meu a pierit sărmanul... dar pare că vine cineva... samănă a fi un besmetic, iată-l. (Se pune sub tufă).

LĂCUSTĂ. (Intră din stânga îngrijit). Ce s'a făcut oastea?.. încotro a apucat?.. m'am răslețit de ea, ca să mănânc ceva... și m'am rătăcit. Unde mă aflu? de cine să întreb? nu văd țipenie de om... ba par'că zăiesc ceva colo, sub tufă. (Se apropie de tufar) Un moșneguț! Moșule, uncheașule... n'ai văzut trecând o oaste pe-aici?

STATU-PALMĂ. (Surd). Ha!

LĂCUSTĂ. O oaste?

STATU-PALMĂ. Ha!

LĂCUSTĂ. (Mai tare). Oameni mulți.

STATU-PALMĂ. Ha!

LĂCUSTĂ. E surd sărmanul... să strig mai tare. (Strigă). Moșule, n'ai văzut pe Papură Impărat?

STATU-PALMĂ. Ai mâncat păpară?

LĂCUSTĂ. Breee, astupate-i sânt urechile!
(Tare, cât poate). Papură.

STATU-PALMĂ. Păpară?

LĂCUSTĂ. O să mă culc lângă el, ca să-i chiuu la ceafă. (Pus pe brânci lângă el, răcnește). Papură, Papură-Impărat.

STATU-PALMĂ. (Sărind călare pe umerii lui Lăcustă). Am auzit... ce strigi așa?

LĂCUSTĂ. (Surprins). Iaca, ce-ai pățit uncheașule de încaleci pe mine?

STATU-PALMĂ. Te-am încălecat pentru ca să mă porți în spinare pe lume.

LĂCUSTĂ. (Sculându-se). Eu să-ți f'u cal?... nu-mi spui că ești ghiduș? coboară de pe umeri.

STATU-PALMĂ. Nici gândesc... mi-e bine aici.

LĂCUSTĂ. Ți-o fi dar mie nu... dă-te jos.

STATU-PALMĂ. Ha!

LĂCUSTĂ. Nu te mai face că ești surd... Hai, destulă glumă.

STATU-PALMĂ. Ha!

LĂCUSTĂ. Ei apoi nu te întrece, ghiujule, că-ți trag o trânteală s'o pomenești...

STATU-PALMĂ (II bate cu călcâiele). Hi! hi... jârpane!

LĂCUSTĂ. Jârpane?... așteaptă, să te hurduc până ți-a ieși sufletul... să-ți arăt eu jârpan. (Sare'n loc, se zbugiumă în toate părțile)

STATU-PALMĂ. Degeaba te trudești... m'am făcut una cu trupul tău.

LĂCUSTĂ. Una?... dar cine ești tu afurisitule?

STATU-PALMĂ. Statu-Palmă-Barbă-Cot!..

LĂCUSTĂ. (Ingrozit). Statu-Palmă? Aoleo!.. aoleo!.. ajutor!.. ajutor! oameni buni. (Aleargă nebun).

STATU-PALMĂ. (Râzând). Hi! hi! hi! hi!.. nu te aude nimeni... doar numai Mama-Pădurii.

LĂCUSTĂ. Mama-Pădurii!.. săriți, nu mă lăsați, s'a legat năpasta de mine ca boala de om sănătos.

STATU-PALMĂ. Ha! ha! ha! (Râde).

LĂCUSTĂ. Mă duc să m'arunc într'o fântână, ca să-l înnec.. (Fuge 'ndreapta). Aoleo!..

STATU-PALMĂ. Hi... mârțoagă... Ha! ha! ha!..

SCENA VIII

PÂRLEA-VODĂ. (Vine alergând de la stânga)

PÂRLEA. Par'că'am auzit zbierând pe Lăcustă. Ce i s'a întâmplat? Să-l fi mâncat vreun

balaur?.. Prost dejun, dar eu, cu toate acestea nici n'am ospătat, nici n'am băut... ci am rămas în urmă de oamenii mei... ce să mă fac? încotro să-mi îndrept pașii? drum nu-i, doar s'apuc prin cel codru... Hei! ce-mi văzură ochii?

SCENA IX

PÂRLEA-VODĂ, PAPURĂ-IMPĂRAT cu cap de buhaiu-de-baltă, TÂNDALĂ-PĂCALĂ cu capete de lup, MACOVEIU cu cap de măgar. Ceilalți cu capete de buratici și de alte vietăți. Ies cu toții dintre copaci și încunjoară pe Pârlea-Vodă, imitând cu toții broaștele.

COR

Ua ca, ua ca, ua ca, ua ca!

Am pățit-o iaca-așa...

Ua ca, ua ca, ua ca, ua ca!

PÂRLEA. Ce vreau buratecii ăștia?... îmi dau de știre că are să ploaie... Bine, bine, vă mulțumesc că-mi anunțați ploaie, doar mi s'a-mai stinge setea din piept.

PAPURĂ. (Cu ton plângător). Ua ca, ua ca, ua ca!

PÂRLEA. Curios lucru... cum samănă broscoiul ăsta cu Papură. (Tândală și Păcală

se apropie de Pârlea și urlă ca lupii). Tio dihăanii!.. la stână... să juri că-s Păcală și Tândală. (Macoveiu rage ca măgarii la urechile lui Papură). Ha! urecheatule... ăsta e Macoveiu învățatul în picioare.

Z Â N A. (Se arată). In codru dihăniilor!

(Papură cu ai lui dispar în pădure, reîncepând corul de buratici).

SCENA X

PÂRLEA, ZÂNA CODRULUI.

P Â R L E A. O nevăstuică?

Z Â N A. (Aparte). Cine să fie ardeiu! ăsta?

P Â R L E A. (A parte). Frumușică... ochi plini de foc... talie plinuță... brațe de caș... îmi dau poftă de mâncare... Dacă mi-aș cercă norocul?.. (Grațios). Puiculiță, de-aici ești?

Z Â N A. De aci.

P Â R L E A. Și cum te cheamă, maică?

Z Â N A. Pădureanca mă cheamă, taică.

P Â R L E A. Pădureanca!.. se vede că ești născută în codru?

Z Â N A. Ai găcit.

P Â R L E A. Dar... nu ești sălbatecă?..

Z Â N A. Nu cred.

P Â R L E A. Bujorașule, așa te vreau.

Z Â N A. Dar de ce mă vrei așa?

P Â R L E A. De ce?... Hm!.. ascultă, măi-culiță, ce ai zice dacă ți-aș face o propunere...

Z Â N A. Ce propunere...?

P Â R L E A. Foarte nevinovată... adică să ne plimbăm împreună, a la brațetă, prin cea desime.

Z Â N A. A la brațetă?

P Â R L E A. Dar, hai să culegem cimbrisor.

Z Â N A. Nu te pricep.

P Â R L E A. Vorbă să fie... par'că n'ai mai cules cimbrisor, de când ești.

Z Â N A. De unde să culeg, dacă nu-i.

P Â R L E A. (A parte). E cam prostuță, dar frumoasă coz. (Tare și apropiat). Cum se poate?... un juvaer ca mata, cu o guriță așa de îmbobocită, cu niște sprâncene așa de îmbinate... cu o talie așa de rotunjoară... (Vrea s'o apuce de mijloc).

Z Â N A (Lovindu-l peste mână). Nu pune laba.

PÂRLEA. (Incântat). Labă?... e nostimă de tot Pădureanca! vorbă multă sărăcie... Știi una?

ZÂNĂ. Spune.

PÂRLEA. Imi placi, nevoie mare; m'ai fărmeecat, m'ai scos din țâțâni... și de vrei să-ți găsești norocul, n'ai decât să te dai în dragoste cu mine, pre legea mea.

ZÂNĂ. Oare? dar cine ești d-ta?

PÂRLEA. (Cu emfază) Pârlea-Vodă.

ZÂNĂ. Pârlea-Vodă, cel vestit?

PÂRLEA. (Mândru.) Eu!

ZÂNĂ. Cel frumos?

PÂRLEA. Eu!

ZÂNĂ. Cel drăgălaș?

PÂRLEA. Eu!..

ZÂNĂ. Cel șuchet?..

PÂRLEA. Tot eu! văd că mă cunoști, oa și când m'ai fi făcut.

ZÂNĂ. (Oftând). Ah!

PÂRLEA. Oftezi?... oftezi după mine... găinușa tatei?... mă așteptai?...

ZÂNĂ. (Coborînd ochii). Ah!

P Â R L E A. Ei! nu mai suspină cănărașule, că nu-s doar nemilostiv... știu să compătinesc la amorurile ce aprind... Pe cât sânt de plăcut sânt și de marinimos.

Z Â N A. Ce bun ești!

P Â R L E A. Așa mi-i crasisul. (Deschide brațele). Și de vreme ce m'ai îndrăgit nitamnisam... vino 'n brațele mele... eu să te schimb pe tine în zâna fericirii, și tu să mă schimbi pe mine în...

Z Â N A. (Înaintează și-l atinge c'o vărguță). În curcan... (Pârlea se preface în curcan).

P Â R L E A. Aoleo!

Z Â N A. Ha! ha! ha! încă unul!... la coțeață. (Îl alungă).

P Â R L E A. Glu! glu! glu! glu!

(Pârlea fuge în pădure. Deodată s'aude în depărtare fluierul lui Pepelea).

Z Â N A. (Singulară). Un fluier?... îl cunosc... e fluierul lui Pepelea, dat lui de Zâna lacului, dușmana mea de moarte... El fură mințile și pătrunde inimile. (Ascultă). Ce armonie încântătoare!.. Cu el, Pepelea poate realiză tot ce dorește în astă lume. Pepelea se duce să scape pe Sinziana din insula fratelui meu... Cum să-l

opresc de a merge înainte?... Cum să-i smulg arma din mână, fluierul cel vrăjit?... A!... bună idee!.. să iau chipul și glasul Sinzianeii, să-i ies în cale, să-l amețesc, să-l orbesc... minunat! (Fluierul încetează). Are să cadă și el în mrejele mele. (Intră în pădure).

SCENA XI

PEPELEA și mai pe urmă ZÂNA CODRULUI.

ARIE

P E P E L E A

In zadar alerg pământul,
 In zadar mă ostenesc
 Pe iubita-mi Sinziana
 De la smeu să o răpesc.
 Calea-i lungă, fără margini,
 Cum e și iubirea mea,
 Zi și noapte alerg câmpii,
 Făr' a mă 'ntâlni cu ea.

Sărmana copilă!.. o văd pretutindeni, în flori, în stele, în zori, în umbră, dar nu e decât o nălucă ce dispare și eu rămân tot singur și nemângâiat. (Se pune pe o rădăcină. In pădure se aude glasul Sinzianeii).

GLASUL

In zadar plâng zi și noapte
 Cerând lumii ajutor.
 Nu găsesc vai! nici un suflet
 De-a mea soartă 'ndurător.

PEPELEA. (Tresărind). Ce aud?... e glasul
 Sinzianeii. (Se scoală turburat).

GLASUL SINZIANEII

Viața mea se ofilește
 Ca un fir de iarbă 'n vânt,
 Și eu, trista Sinziana,
 Mă apropiu de mormânt.

(Zâna codrului vine în scenă sub figura Sinzianeii).

PEPELEA. Sinziană-Sinziană!

ZÂNĂ. Cine mă cheamă?

PEPELEA. Eu, Sinziană!

ZÂNĂ. Cine ești tu?

PEPELEA. Nu mă recunoști?... Eu sânt
 Pepelea, care te-am scăpat de Smeu în palatul
 tău împărătesc... și ți-am adus o pasăre
 măiastră.

ZÂNĂ. Când? a!.. mi-aduc aminte... e mult de atunci, judecând după chinurile ce am suferit, cât am fost în puterea Smeului.

PEPELEA. Dar acum nu mai ești în puterea lui?

ZÂNĂ. Nu; am fugit din palatul lui, și de atunci umblu rătăcind noaptea și stau ascunsă cât e ziua... dorul și speranța mea, sânt de a mă întoarce acasă la tatăl meu.

PEPELEA. Te-oiu duce eu, Sinziană. eu care venisem ca să ucid Smeul, să te scap de el,

ZÂNĂ. Să-l ucizi?.. A! ferește-te de dânsul, căci el are un buzdugan, pe care-l aruncă în depărtare de șapte poște, și tu n'ai nici o armă.

PEPELEA. Te înșeli, Sinziană, am două arme neînvinse, cu care pot face minuni.

ZÂNĂ. Două?... ce arme?..

PEPELEA. Amorul ce mi-ai inspirat și care mă face a disprețui toate primejdiile, toate piedecile.

ZÂNĂ. Cum? Mă iubești?

PEPELEA. Aș fi venit să lupt de moarte cu Smeul dacă nu te-aș iubi?

Z Â N A. Ah! Pepeleo! dacă în adevăr simți compătimire pentru mine, nu-ți expune zilele în zadar; mai bine fugi de aceste locuri, și mă părăsește soartei mele nenorocite.

P E P E L E A. Eu să te părăsesc, după ce te-am regăsit... mai bucuros să mor.

Z Â N A. Ah! Pepeleo! mi-ar folosi un rest de viață, dacă ai muri tu? N'ai înțeles că și eu din parte-mi... te iubesc.

P E P E L E A. (Fericit). Tu pe mine? O, de-acum sânt împăratul lumii!. . Vie smei, balauri, pajuri năzdrăvane, le voi combat, le voi învinge.

Z Â N A. Dar cu ce?

P E P E L E A. Cu fluierașul ăsta, pe care mi l-a dat Zâna Lăcului.

Z Â N A. Ți-ai pierdut mințile, Pepeleo?.. cu o biată trestie crezi tu să sfărami buzduganul Smeului?

P E P E L E A. Dar tu nu cunoști puterea acestei trestioare; prin farmecul ei am scăpat de toate nevoile; Zâna Lăcului, care mă ocrotește, mi-a zis să nu mă despart niciodată de

fluieraşul ăsta, să nu-l dau nimăru, căci pe loc m'ar cuprinde moartea.

ZÂNNA. (Cu glas desmierdător). Nici mie măcar?

PEPELEA. O! ție-ți dau tot, tu ești viața mea și fericirea vieții mele.

ZÂNNA. Adevărat? adă fluierul ca să suflu în el, și el să-mi spuie de este adevărat amorul tău?

PEPELEA. (Dându-i fluierul). Ține.

ZÂNNA. (Luând fluierul și schimbând tonul). A! te-am dezarmat, nemernicule, și te-am redus iar la nimicirea ta omenească.

PEPELEA. Ce zici?

ZÂNNA. Ai crezut că sânt Sinziana?... Privește... (Iși scoate vălul). Sânt sora Smeului, Pădureanca, Mama-Pădurii, și te osândesc să intri de viu în pământ... Pieri!..

PEPELEA. (Disperat). A! (Incet intră în pământ).

ZÂNNA. Pieri de la lumina soarelui, și te afundă în noaptea morților.

PEPELEA. O Zâna Lacului, Zâna Lacului!

(S'aude un tunet. Zâna Lacului apare în văzduh, purtată pe aripele unei pajuri).

SCENA XII

ACEIAȘI, ZÂNA LACULUI.

ZÂNA LACULUI. Stăi!

ZÂNA CODRULUI. (Infiorându-se). Zâna Lacului, sânt pierdută! (Scapă fluierul din mână).

ZÂNA LACULUI. Pepeleo, ieși din pă-mânt. (Pepelea iese încet pe fața pământului). Iar tu Pădureanco, Zâna Codrului, tu care nu cunoști pe lume nici mila, nici iubirea, dispari.

ZÂNA CODRULUI. (Retrăgându-se speriată se apropie cu spatele de un stejar, care se deschide și o înhite. Disparând). A!

PEPELEA. (Ingenunchiând). O! Zână bine-făcătoare, cum să plătesc binele ce mi-ai făcut?

ZÂNA LACULUI. Făcând și tu bine altora; sună din fluier, ca să deslegi din far-mecele Pădurencei pe toți nenorociții, care gem închiși în codrul acest blăstemat.

Adio, rămâi cu bine,
Implinește-ți soarta ta.
Și gândește 'n veci la mine,
Eu voesc a te-ajută.

Intr'o oră de urgie
 Tu mi-ai fost apărător,
 Eu voi fi cu bucurie
 Al tău înger păzitor (Dispare).

P E P E L E A. (Luând fluierașul de jos, sună în el; deodată copacii se deschid, lăsând să iasă din trunchiurile lor mai mulți oameni fărmecați de Pădureanca. Papură, Pârlea-Vodă, Macoveiu, Tânda'ă, Păcală, etc. reapar toți sub figurile lor. Muzică la orchestră, Pepelea iese).

SCENA XIII

PAPURĂ, PÂRLEA, TÂNDALĂ, PĂCALĂ, MACOVEIU, APOI LĂCUSTĂ ȘI STATU-PALMĂ, ETC.

C O R

Din pădurea fărmeacă,
 Unde gemeam făr' de vină,
 O! minune — iată-ne, iată
 C'am ieșit iar la lumină!

PAPURĂ. Uf! am scăpat!.. mă întorc
 acasă... Cine vine cu mine?..

TOȚI. Eu! Eu! Eu!

P A P U R Ă. Hai!... de-acum aibă parte Sinziana de Smeul ei ; m'am săturat de vânturat lumea.

P Ă C A L Ă. D'apoi eu!..

(Lăcustă intră alergând cu Statu-Palmă în spinare).

L Ă C U S T Ă (Intre culise). Ajutor ! Ajutor !..

P A P U R Ă. Ce mai este ?

L Ă C U S T Ă (Intrând). Scăpați-mă!.. nu mă lăsați.

P A P U R Ă. Iaca Lăcustă-Vodă, ce-ai pățit, ce ți-a crescut în spinare?..

L Ă C U S T Ă. Mi-a crescut un uncheaș, Statu-Palmă-Barbă-Cot!.. Am obosit. Sânt mort ! (Cade pe pământ lângă tufari).

S T A T U - P A L M Ă. (Zărind un iepure lângă tufari, sare din spinarea lui Lăcustă și încalcă pe iepure). Iaca iepurașul meu, cel șchiop. Te las, Lăcustă ; nu mai am nevoie de tine.

L Ă C U S T Ă. (Sculându-se). Uf ! greu e de a fi vită.

P A P U R Ă. Tu o spui, Lăcustă ? mă mir, mă mir... Vii cu mine acasă ? Și tu, Pârleo ?

P Â R L E A. Ba, mergem să găsim pe Sinziana.

STATU - PALMĂ. Voiu fi eu călăuzul.
PAPURĂ. Călătorie sprâncenată.

C O R:

Cale bună, cale bună
Hai acasă împreună... etc.

(Papură cu ai lui apucă în stânga. Statu-Palmă,
Pârlea și Lăcustă în dreapta).

(Sfârșitul actului III).

ACTUL IV

(Teatrul reprezintă Insula Smeului... în stânga un palat văzut în profil și terminat în fața publicului prin un turn cu două caturi. Turnul are câte o fereastră cu gratii de fier, la fiecare cat. Dincolo de turn, poarta palatului. În fund o stâncă, după stâncă, marea. În dreapta, un capăt de pădure... în mijlocul scenei un puț cu ciutură; lângă puț două poloboace mari, un hârleț și un butuc de stejar).

SCENA I

PÂRLEA-VODĂ, LĂCUSTĂ-VODĂ.

(La ridicarea cortinei, unul scoate apă cu ciutura din puț, celălalt o deșartă în poloboc).

LĂCUSTĂ. În ce hal am ajuns, Vere Pârle!.. noi, odinioară domni stăpânitori, iată-ne acum argați la blăstematul cel de smeu, care ne-a prins robi.

PÂRLÊA. Păcatul omului, Lăcustă vere!.. mai cuminte făceam de urmam pe Papură, să

ne întoarcem la Domniile noastre, decât s'alergăm nebuni după Sinziana.

LĂCUSTĂ. Aşa este, dar tatăl ei, ştii că făgăduise jumătate din împărăţie aceluia care i-a deveni ginere. Şi mărturisesc că zestrea asta îmi făcea cu ochiul.

PĂRLEA. Şi mie... ş'apoi eu mai am un păcat, mi-s dragi fetele şi nevestele... Pentru ele sânt în stare să alerg până 'n cea lume... natură blăstemată, ce vrei? (Scoate o ciutură).

LĂCUSTĂ. (Vărsând ciutura în poloboc). Şi iată la ce capăt ne-a adus patimile tinereţii!.. ah!.. ah!

PĂRLEA. Taci, vere, nu mai scârţâi din gât, că mă înduioşezi.

LĂCUSTĂ. Buturuga cea de Statu-Palmă ne-a jucat chiulul... El ne-a scos la malul mării şi ne-a dat pe mâna smeului... bun călăuz, mânca-l-ar guzganii!

PĂRLEA. Şi Smeul, fără nici o consideraţiune pentru nişte persoane simandicoase ca noi, ne-a pus sub aripă şi ne-a adus porto-franco în insula asta, pierdută 'n fundul mărilor.

LĂCUSTĂ. Ș'aicea Smeul, tot fără acea lipsă de considerațiune, ne-a condamnat la muncile publice, ziua 'ntreagă trebuie să scoatem apă, pentru bucătăria lui. El mănâncă cât un casier, și noi... postește robul lui Dumnezeu... Ian privește, mi s'au lungit urechile de foame.

PÂRLEA. De ce nu le mănânci pe ele vere? ai aveà cu ce să te 'ndestulezi!

LĂCUSTĂ. Ție ți-e a glumi, dar nu-i de glumit. Pârleo, Smeul are gând rău cu noi, ziua ne pune la muncă și noaptea ne 'nchide în turnul ăsta plin de șoareci... Viața-i asta?... te întreb... și mult o să mai ție?..

PÂRLEA. Intreabă-l pe Smeu!

LĂCUSTĂ. Incaltea de-am fi avut... mângâierea de a vedeà pe Sinziana, dar unde-i?

PÂRLEA. A fi închisă și ea într'un beciu, sârmana, jertfa geloziei și a bărbăriei Smeului.

LĂCUSTĂ. Se poate și asta, dar oricum, ea ca ea; însă noi ce ne facem? Vere, crezi tu că vom scăpà vreodată de-aicea?

PÂRLĂA. Cum nu, să n'ai îndoială, vom ieși pe ceea lume.

LĂCUSTĂ. Pușchea pe limbă-ți...

DUO:

LĂCUSTĂ ȘI PÂRLĂA:

Fosta-am Domn încoronat
 Ș'acum iată-mă argat,
 Părăsit de-al meu noroc,
 Și legat de-un poloboc!

LĂCUSTĂ:

De nu lăsam și casă și Domnie
 Ca să alerg după căsătorie...

PÂRLĂA:

De nu lăsam și tron și bună masă
 Ca să alerg haihui după mireasă...

LĂCUSTĂ:

Eu nu pățeam așa rușine mare,
 S'ajung un prost în desconsiderare.

PÂRLĂA:

Nici eu, nici eu pățiam așa rușine,
 Din domn măreț s'ajung un prost ca tine.

I M P R E U N Ă :

Fost-am domn încoronat etc.

P Â R L E A. Taci, vine dihania . . . la lucru,
Lăcustă.

SCENA II

ACEIAȘI, SMEUL.

S M E U L. (Ieșind din palat). Umplut-ați poloboacele?

L Ă C U S T Ă. Umplut. (A parte). Plesni-le-ar doagele, și ție capul.

S M E U L. Bine; acum le luați în spinare și le duceți în bucătărie.

L Ă C U S T Ă. In spinare? . . . poloboace de câte 60 vedre unul? . . . să ne deșălăm? . . .

S M E U L. Ce-mi pasă? . . . doi deșălați mai mult pe lume . . . mare pagubă?

P Â R L E A. (Demn). Nici nouă nu ne-ar păsă, dac'ar fi pe spinarea altora, dar umerile noastre nu-s deprinse cu asemenea greutateți . . . Ele au purtat numai sarcinile Statului . . .

S M E U L. Și-acum vor purtă poloboace . . .
Hai la bucătărie, curând.

PÂRLEA. Non possumus.

SMEUL. Ce-ai zis?

PÂRLEA. Am zis catolicește... non possumus, adică: mă 'nchin cu plecăciune.

SMEUL. Indrăsniți a vă împotrivi mie.?

PÂRLEA. Indrăznim... da!.. fă cu noi ce-i voi. Ești mai tare și ne ai la mână, dar după ce ne-am înjosit a scoate apă cu ciutura, ca niște argați... să ne mai înjosim a căra poloboace, ca niște hamali? Niciodată, demnitatea și filotimia nu ne iartă.

SMEUL. (Ridicând palma). Vă mănâncă falca, se vede.

LĂCUSTĂ. Să nu dai, că mă mâinii.

PÂRLEA. (Dârz). Lovește... fii brutal, cum te arată chipul. Arată-ți arama, ca să te vadă Sinziana cine ești.

SMEUL. (A parte). Sinziana?... are dreptate!.. să mă stăpânesc, până mi-oiu săvârși cununia.

LĂCUSTĂ. (Lui Pârlea). Ce stă pe gânduri? .

PÂRLEA. L-am făcut marți, cu elocvența mea.

SMEUL. Sumeția voastră merită o pedeapsă, dar fiindcă mă 'nsor mâne cu Sinziana, vă iert; și fiindcă o să-mi fiți necesari pentru ospățul cununiei, vă scutesc de căratul polobocelor pe astăzi.. Mergeți în pădure, ca să dați la pământ zece stejari de cei mai groși... Hai!...

PÂRLÊA (Lui Lăcustă). Hai să tragem un somn la umbră. (Iese în dreapta).

LĂCUSTĂ. Bine. (Ieșind). Poftim!.. argat... hamal... și pădurar!.. Ce cumul!.. of!.. of!..

(Sinziara iese pe furiș și dispăre după stânca din fund).

SMEUL. Mișeii, nu pot să ridice măcar un poloboc plin, lucrul cel mai lesne; ce-i un poloboc? o cofă mai măricică, ș'atâta tot... Să-l duc dar eu însumi în casă pe umăr... (Il ridică). E ușor-ușurel, ca o pană. (Iese).

SCENA III

SINZIANA (Vine'n scenă cu colivia 'n mână).

SINZIANA. M'am furișat din palat, ca să merg la malul mării... nenorocita de mine! n'am zărit nici o corabie!.. nici un ajutor nu-mi

vine! Sânt uitată și de Dumnezeu și de oameni!..
numai păsărica asta mă mai mângâie.

Spune-mi pasăre iubită
Cu graiu dulce omenesc,
Veni-va ziua dorită,
Acest loc să părăsesc?

P A S Ă R E A. Da! da! da! da! da! da!

S I N Z I A N A:

Peste munți și peste ape
Veni-va ursitul meu?
Intr'o noapte să mă scape?
De'n chisoare și de Smeu?

P A S Ă R E A. Da! da! da! da! da! Vine...
vine...

S I N Z I A N A. Vine Pepelea?..

P A S Ă R E A. Vine... vine... vine...

(Pe mare, în fund, se arată o barcă, cu pânzele
umflate, și în barcă Pepelea. Barca dispăre după stâncă).

S I N Z I A N A. (Zărind barca). Iată-l.. iată-l..
el e, vine!!!!

SCENA IV

SINZIANA, SMEUL.

SMEUL (Cu mirare). Sinziana afară?

SINZIANA. (A parte). O! Doamne, ce fericie! (Vrea să alerge).

SMEUL. (Sever). Sinziană, unde alergi?

SINZIANA. Smeul?!

SMEUL. Cum ai ieșit din palat? Pe unde?

SINZIANA. Pe ușă.

SMEUL. Mă cătai pe mine?

SINZIANA. Ba nici am gândit.

SMEUL. Sinziană... tot supăiată ești pe mine, care mă usuc de dragoste?

SINZIANA (Ii întoarce spatele). Iar începi cu ahturile. Dă-mi pace, nu mă mai ameți.

SMEUL. Mă urăști?..

SINZIANA. Din toată inima.

SMEUL. Dar ce ți-am greșit, de nu mă poți suferi?

SINZIANA. Încă mă întrebi?.. m'ai răpit din casa părintească... m'ai depărtat de

lume, ai făcut nenorocirea mea... ș'apoi te miri că mi-ești urît de moarte?

SMEUL. Urît de moarte?... când vreau să te iau de soție?

SINZIANA. Eu soția ta? Niciodată.

SMEUL (Mâniat). Așa? Ei bine, află că nu măi târziu decât mâne avem să ne cununăm... toate sânt gata... am poftit pe toți amicii și pe toate rudele mele.

SINZIANA. Frumoasă adunătuiă trebuie să fie, dacă-ți samănă... Ha! ha! ha!..

SMEUL. Râzi?... ai vreun gând ascuns... vrei să fugi?

SINZIANA. Vreau să scap de tine prin toate mijloacele, chiar de-a fi să mă arunc în mare.

SMEUL. Ba te-i aruncă în brațele mele, nu în valui, și pentru mai bună siguranță, mergi în casă... am să te închid în turnul ăsta, de unde n'ai putea să-ți iei zborul.

SINZIANA. Așa crezi tu? (A parte). Bine c'a venit Pepelea.

SMEUL. Așa... hai! (Vrea s'o apuce de braț).

SINZIANA. (Respingându-l). Nu te atinge de mine. (Intră în palat, Smeul închide poarta c'o cheie mare).

SMEUL (Singular). Se face că-i mânicasă?... dar cine o crede?... Când a vedeà mânerochia de nuntă și beteala o să zburde. Cu toate acestea, (arată cheia) paza bună nu strică... acum hai în pădure să cărăm lemne pentru ospățul cununiei. Ha! ha! ha! Bieții Pârlea și Lăcustă, doboară la copaci, fără a ști că pe unul am să-l pun în frigare, și pe celalalt am să-l fierb în caldare. Ce chef!.. ce chef! (Pleacă spre dreapta).

SCENA V

SMEUL, PEPELEA (vine de după stâncă).

PEPELEA. Bine am găsit, Smeule!

SMEUL. Ce? un pământean aicea? de unde?

PEPELEA. Din lume.

SMEUL. Cum ai intrat în împăția mea?

PEPELEA. Cum se intră.

SMEUL. Și cine ești tu?

PEPELEA. Feciorul tătâne-mieu.

SMEUL. Și ce cați aicea?

PEPELEA. Te cat pe tine, ca să ne prindem împreună frați de cruce... cum e datina vitejilor.

SMEUL. Tu cu mine? pretenția ți-e gonată... dar ești tu în stare să-ți măsoari pus-terile cu ale mele?

PEPELEA. Vom cercă... nu cătă cămic; te-am mai învins odată.

SMEUL. Unde? când? minciuni!

PEPELEA. Adă-ți aminte... eu te-am alungat din palatul lui Papură-Impărat.

SMEUL. Tu?... bine că te-am prins în mâinile mele, să mă răzbun... vino la luptă.

PEPELEA. Bucuros... care o dovedî, va fi stăpân pe viața celuiilalt.

SMEUL. Se înțelege... am să te strâng în brațe, până ți-o ieși sufletul.

PEPELEA. Și eu pe tine, până ți-o ieși limba de-un cot.

SMEUL. Mare ți-e lauda. Vină!

PEPELEA. Ține-te bine, Smeule.

(Se apucă brățiș la trântă, se opintesc și cată să se răstoarne unul pe altul).

SMEUL. (Strângându-l). Iți place așa?

PEPELEA. (A parte). Bată-l crucea, că rău mă strânge!

SMEUL. Ce-ai holbat ochii la cer?

PEPELEA. Cat să văd, în care nor să te azvârl.

SMEUL. Să mă azvârli în nori? (a parte) ăsta-i dracul.

PEPELEA. Nu te da Smeule, acu-i acu, una, două...

SMEUL. Stăi! ești viteaz cât și mine... mă prind frate cu tine... și te poftesc la nunta mea.

PEPELEA. Pe când?

SMEUL. Pe mâne

PEPELEA. Cu cine.

SMEUL. Cu Sinziana! O să facem prânz mare, o să avem și doi Domni la masă.

PEPELEA. Care și care?

SMEUL. Pâilea-Vodă și Lăcustă-Vodă... mi i-au adus peșcheș Statu-Palmă.

PEPELEA. Peșcheș?

SMEUL. Dar; aș fi preferat căprioare... dar cred c'or fi buni cu tarhon și cu ardeiu.

PEPELEA. Vrei să-i mănânci? . . . Incalte destul de grași sânt?

SMEUL. Unu-i plinuț, celalalt slăbuț, dar împănându-i cu slănină . . .

PEPELEA. Vor fi de minune?

SMEUL. Acum, fiindcă ești oaspele meu... spune-mi cum te cheamă?

PEPELEA. (Repede). Tot am zis c'am zis c'oiu zice, dac'oiu zice, ca să zic c'am zis c'oiu zice!

SMEUL. Cîndat nume . . . cine ți l-a dat?

PEPELEA. Nașul meu, care se cheamă: Rotofeiu de teiu pe miriște de meu.

SMEUL. O fi fost de neam mare?

PEPELEA. Se rudea cu Capra călcă 'n piatră, piatra crapă 'n patru.

SMEUL. Destul . . . ziua trece și noi o pierdem cu vorba; cred că mi-i ajută la pregătirile nunții.

PEPELEA. Bucuros, ce-i de făcut?

SMEUL. Deocamdată, cară polobocul ăsta după casă la găinărie.

PEPELEA. Cu ce să-l car?

SMEUL. Cu spinărea, cum fac eu.

PEPELEA. Bine; numai unul?... aș vrea să duc două odată.

SMEUL (A parte). Zdravăn e! (tare) mâne îi cărà zece, acum la treabă... Eu mă duc în pădure să aduc lemne... te las, îți pregătește fălcile, pe mâne... o să facem guleai (iese în dreapta). Ce chef! Ce chef!

PEPELEA (Singur). S'a dus; cum să în-tâlnesc pe Sinziana?... Unde să fie?... In palat?... (Merge la ușa palatului). Ușa-i închisă cu șapte broaște... să-i dau de știre cu fluierul. (Sună din el. Sinziana apare la fereastra de sus a turnului).

SCENA VI

PEPELEA ȘI SINZIANA.

SINZIANA. Pepeleo... Pepeleo!..

PEPELEA (Văzând-o). Iat-o! Iat-o... ea-i! Sinziana! Tu ești? Tu ești?

SINZIANA. Eu, Pepeleo, roabă și foarte nenorocită!... vrea Smeul să mă silească a mă cunună cu dânsul... Să nu mă lași Pepeleo!

PEPELEA. N'ai grijă, iubito... am venit înapoi ca să te scap... Poți ieși la noapte din palat?

SINZIANA Ba nu, Smeul mă 'nchide în turn... dacă ai aveà iarba-fierului, ai puteà să sfărmi broaștele.

PEPELEA. N'am nevoie de iarba-fierului..., dar spune-mi ce face Smeul după ce te 'nchide?

SINZIANA. Mănâncă, bea, se îmbată și doarme dus.

PEPELEA. Minunat!.. Să fii deșteaptă astă noapte.

SINZIANA. Ah! Pepeleo!.. de m'ai scăpà de aicea, te voiu iubi toată viața mea... ia sama, vine Smeul. (Dispare).

PEPELEA. (Singur, ia hârlețul de lângă fântână și începe a săpà împrejurul ei cântând):

Cine sapă
Dă de apă
Și s'adapă
Pân' ce crapă.

SCENA VII

PEPELEA, SMEUL, PÂRLEA, LĂCUSTĂ.

(Pârlea și Lăcustă intră purtând pe umeri un stejar lung și gros. Ei cad pe brânci sub greutatea copacului).

SMEUL. Hai leneșilor mai iute, mai cu inimă; duceți stejarul în lemnărie.

LĂCUSTĂ. Aoleo... aoleo, nu mai pot.

PÂRLEA. Nici eu, sânt turtit.

LĂCUSTĂ. Sânt spetit.

PÂRLEA. Sânt șoldit!

LĂCUSTĂ. Sânt uimit!

SMEUL. Ian privește mișei, nu-s în stare să ducă un stejar în spate, ei doi.

PÂRLEA. (Sculându-se). Ducă-l cine-i Smeu, sau vită... noi sântem de-o altă făptură.

SMEUL. Ba, de-o altă friptură.

PÂRLEA. Ce friptură... cum friptură? eu friptură?

SMEUL. Tu... Stejarul ăsta are să te rumenească pe tine în frigare... și pe Lăcustă să-l fiarbă 'n căldare.

LĂCUSTĂ. Ce căldare, cum căldare... eu în căldare?

SMEUL. Așà ; nu vreți să duceți copacii în bucătărie?

PÂRLEA. Ți-am declarat-o catolicește: non possumus.

SMEUL. Bine, vă veți căi în curând de întetarea voastră. (Se apropie de copac).

PÂRLEA. Ce zici tu Lăcustă, te-î căi?

LĂCUSTĂ. Ba nici gândesc ; bine c'am scăpat nestricăți și frumoși.

SMEUL. Poftim... o surcea de lemn, și ei nu au curajul să o care, mișei!

LĂCUSTĂ. Auzi vere, cică-i surcea gojogea stejar!

PÂRLEA. Nu te potrivì vere, lasă-l să bodogănească.

SMEUL. Să-l duc tot eu în bucătărie... Haide (Ridică copacul subțioară și pleacă).

PÂRLEA. Bre... ian privește, a ridicat copacul subțioară... zdravăn e, bată-l codru!

LĂCUSTĂ. Să juri că merge la șosea cu bețișorul în mână, ca un coșcodan.

PÂRLEA. Ducă-se călare pe el, până s'o lovì de toarta pământului.

SMEUL. (Ieșind). Răbdare, răbdare până mâne.

PĂRLEA. (Inaintând). Ce-a spus?

LĂCUSTĂ. Ce-a zis?

PEPELEA. (Ieșind după fântână). A zis că a să vă facă bucate.

LĂCUSTĂ. Ce văd? Pepelea?

PEPELEA. Eu... Smeul m'a poftit la masă.

PĂRLEA. Cum, și tu ai să mănânci din noi?

SMEUL. (Revenind). Hei! Tot voiu zice, umplut-ai poloboacele?... Ce faci acolo cu hârlețul?

PEPELEA. Sap puțul prin prejur.

SMEUL. Pentru ce?

PEPELEA. Să vezi frate Smeule; am chitit așa, decât să cărăm apă cu poloboacele, mai nimerit ar fi să iau puțul în spinare... și să-l duc în bucătărie, odată pentru totdeauna.

SMEUL. (Uimit, a parte). Bree!... adineoarea câtă să mă azvârle 'n nori ș'acum vrea să-mi care puțul?... Grozav om și primejdios!.. Tre-

bue numaidecât să mă desbar de el. (Stă pe gânduri).

LĂCUSTĂ. (Lui Pârlea). Gogonată-i.

PÂRLEA. Nu încape pe ușă.

PEPELEA. Hai, puneți mâna cu toții să scoatem puțul din pământ, și mi-l așezați pe spate; dar luați bine sama, nu cu gura 'n jos; odată — una, două!

SMEUL. Nu! Pepeleo dragă, nu te osteni, lasă puțul la locul lui, e deprins din copilărie a sta aici.

PEPELEA. (Azvârle hârlețul). Fie cum vrei, eu cătam să te îndatorez.

SMEUL. (Strângându-i mâna). Mulțămesc frățioare.

PEPELEA (Dă un răcnet de durere).

SMEUL. Ce este?

PEPELEA. Am crezut că ți-am frânt mâna, strângând-o într'a mea.

SMEUL. (A parte). E primejdios! (Tare). Dar începe a înopta. (Lui Pârlea și Lăcustă). Intrați la culcuș în turn voi doi; cât pentru tine, frate Pepelea... n'am unde să te adăpo-

stesc ; culcă-te colea lângă fântână, la răcoare ; și dormi într'una până dimineața.

PEPELEA. Las' pe mine.

SMEUL. Deci, noapte bună.

PEPELEA. Visuri cornorate!...

SMEUL (Urmând pe Pârlea și Lăcustă, care intră în Palat, zice a parte). Cum o adormi, am să vin să-l ciomăgesc, până l-oiu ucide.

PEPELEA. Smeul are vreun gând rău cu mine ; să mă prefac că dorm... Unde să mă culc ? Ha ! pe trunchiul ăsta, dar să-mi pun fluierul pe piept, ca un scut.

(Se întinde pe trunchiul de lângă puț, se acopere cu mantaua și-și afundă pălăria pe cap, încât nu se mai cunoaște).

SCENA VIII

PEPELEA ȘI SINZIANA. (Ea se ivește la fereastra de sus a turnului).

SINZIANA. Pepeleo !

PEPELEA. Sinziană !

SINZIANA. Fugim?... Smeul a intrat în casă, sânt cu nerăbdare să ies din turn.

PEPELEA. Fii liniștită și fă-te că dormi... Ți-oiu da de știre când a veni momentul.

SCENA IX

PEPELEA, SINZIANA, PÂRLEA, LĂCUSTĂ

LĂCUSTĂ (La fereastra de jos a turnului).
Iată-ne iar în pușcărie.

PÂRLEA. Mai bine aici, decât în frigare
și în căldare.

LĂCUSTĂ. (Oțărindu-se). Brrr... Pârleo,
nu zărești pe Pepelea?

PÂRLEA. Pare-mi-se că doarme, colo
lângă puț.

LĂCUSTĂ. N'ar putea el să ne scape?

PÂRLEA. Taci, aud Smeul.

LĂCUSTĂ. Vine să ne taie de pe acum.
Brrr...

PÂRLEA. Taci!.. nu tot bârâi, că bârâiu
și eu.

SCENA X

ACEIAȘI, SMEUL.

SMEUL. (Iese încet din palat, armat cu buz-
duganul tainic). Doarme! (Incet). Frate, frățioare.
Nu răspunde... e adormit... acu-i vremea, să-i

turtesc tivda cu buzduganul. (Se apropie de Pepelea pe vârful picioarelor și lovește în trunchiu cu buzduganul). Na ; una ; l-am ametit... să-i mai dau vreo câteva, (lovește) două, trei, patru ; tare căpățână!..

LĂCUSTĂ. Ce face Smeul dracului?... În cine bate cu buzduganul?

PÂRLEA. În bietul Pepelea.

LĂCUSTĂ. L-a fi ucis, hoțul.

PÂRLEA. Cel puțin i-a făcut scăfârlia numai țândări.

SMEUL. De acum cred că-i ajunge... nu mișcă... L-am ucis!.. m'am desbărat de el. (Pleacă și iar se întoarce) dar tot să-i mai trag una, drept adalmaș. (Mai lovește încă odată ; buzduganul se sfărâmă). Na ! mi-am frânt buzduganul, arma mea cea mai puternică!.. ce fac eu acum fără ea ? Dar fie ! încaltea l-am ucis.. Ce chef, ce chef ! Hai de-acum la culcare. (Intră în palat).

LĂCUSTĂ. Sărmanul Pepelea !

PÂRLEA. Parapanghelos de acum.

LĂCUSTĂ. Ba iacă învie, învie!.. mare minune ! (Pepelea se mișcă și se ridică).

LĂCUSTĂ. Pepeleo... .

PEPELEA. Cine mă cheamă?..

LĂCUSTĂ. N'ai pierit?..

PEPELEA. Nu cred... am dormit dus.

LĂCUSTĂ. Dar n'ai simțit nimic prin somn?

PEPELEA. Ba, ȳarcă m'au pișcăt niște țânțari.

LĂCUSTĂ - PÂRLEA. Breee! breee! breee! breee! (A înoptat; cer cu stele).

PEPELEA. (Sculându-se). Grăoznic m'a ciomăgit fiatele meu de cruce!.. noroc c'a lovit în fluier... dar încalte și-a frânt buzduganul... minunat!.. o armă mai puțin în mânilor lui... Oare ce face el acum?.. s'a culcat?.. a adormit?.. (Se apropie de poarta palatului și ascultă. Se aude un horăit grozav înăuntru). Doarme butuc... și horăește ca o moară stricată... acu-i viemea de scăpat pe Sinziana și pe bieții Voivozi; să le dau semn.

(QUARTET)

PEPELEA

Sinziană te deșteaptă,

Eu te chem la sânul meu.

Al tău mire te așteaptă
Să te scape-acum de Smeu.

S I N Z I A N A: (ivindu-se la fereastră)

Ah! Pepelea, sânt deșteaptă
Ca și viul dor al meu.
A mea inimă așteaptă
Ca să zbor la sânul tău.

P Â R L E A Ș I L Ă C U S T Ă: (la fereastra de jos)

Groază 'n mine se deșteaptă
Mă frământ amar și greu.
Moartea crudă ne așteaptă
In căldarea celui Smeu.

P E P E L E A:

Am călcat venind la tine,
Peste nouă țări și mări.

S I N Z I A N A:

Am răbdat, gândind la tine
Mii și mii de supărări.

P E P E L E A:

Dar acum soarta surâde
Raiul dulce se deschide.

S I N Z I A N A :

Ori și unde-oiu fi cu tine
Va fi raiul pentru mine.

(Impreună)

P E P E L E A :

Sinziană mă așteaptă
Să te scap de crudul Smeu...

S I N Z I A N A :

A mea inimă așteaptă
Ca să zbor la sânul tău.

P Â R L E A Ș I L Ă C U S T Ă

Moartea crudă ne așteaptă
La ospățul celui Smeu.

P E P E L E A. Smeul e beat de somn...
sânțeți gata?

S I N Z I A N A. Gata.

L Ă C U S T Ă. Dar cum ieșim din turn?

P E P E L E A. Feriți-vă, c'am să deschid.
turnul prin farmecul fluierului mieu. (Pepelea

sună din fluiet; fațada turnului se prăbușește, formând o scară. Sinziana se coboară, Pârlea și Lăcustă ies pe sub scară).

SINZIANA. (Sus în capul scării). Pepeleo!

PEPELEA. (Coborând-o). Sinziană, cobori iute.

SINZIANA. (Coborând, se aruncă în brațele lui Pepelea). A! scumpul meu mire!

PEPELEA. Scumpa mea mireasă!

LĂCUSTĂ. (Imbrățișând pe Pepelea). A! scumpul nostru liberator.

PEPELEA. Nu-i vreme de pierdut... la fugă, barca ne așteaptă după stâncă... Hai.

PÂRLEA. Hai!.. și tu, locaș afurisit, să cadă trăsnetele pe tine, să te macini ca mălaiul... să te...

LĂCUSTĂ. Lasă blăstemurile pe altădată... acum la sănătoasa. (Fug toți patru și dispar după stâncă).

SCENA XI

SMEUL. (Iese somnoros).

SMEUL. Pare c'am auzit un vuiet neobișnuit? am simțit ca un cutremur, care m'a

trezit... s'o fi prăbușit vreo stâncă în mare?
 ce văd?... turnul e deschis?... o scară?...
 Sinziana a fugit?... cum?... și Pârlea și Lăcustă?
 încotro au apucat-o? spre pădure, negreșit...
 o! de i-aș prinde, am să-i mănânc de vii. (Aleargă
 spre pădure).

(O auroră boreală se arată pe cer. La lumina ei se
 zărește o barcă lunecând pe mare; în ea se află Pepelea,
 Sinziana, Pârlea și Lăcustă).

TUS-PATRU (Cântă).

Pe ale mării blânde valuri
 Barcă mică zbori departe.

S M E U L. (Oprindu-se). Ce aud?

Și de-aceste crunte maluri
 Cu grăbire ne desparte.

(Barca se depărtează spre orizont).

S M E U L. Ce văd?... Sinziana cu ucisul meu?
 unde-i buzduganul să-l azvârl în ei? (Se împiedică
 de el, rupt jos). Iată-l, e frânt! (Turbat de mânie).
 A!... cum să-i prind? Aripile, aripile... cu ele
 să-i ajung din zbor. (Intră repede în palat și iese
 în curând cu aripi aninate de umeri).

ARIE (pe mare).

Am scăpat, o! veselie,
Și de Smeu și de robie!

SMEUL. Ba n'ați scăpat, oi, să mă reped
ca un vultur de sus de pe stâncă. (Pleacă spre
stâncă).

(Stânca se deschide și Zâna Lacului apare sub o
arcadă luminoasă).

SCENA XII

SMEUL, ZÂNA LACULUI.

ZÂNA. Stăi pe loc, iasmă infernală!...
Tu care ți-ai frânt buzduganul, cadă și aripile
tale.

(Aripile smeului cad de pe umerii lui).

SMEUL. (C'un răcnet de disperare). A!...
Zâna Lacului!.. sânt pierdut!.. (Cade leșinat).

(Sfârșitul Actului IV).

ACTUL V

(Teatrul reprezintă imperiul iernii... munți de gheață
brazii încărcăți de chindie).

SCENA I.

GENII DE IARNĂ.

(Toți sânt albi și înaripați; se joacă pe gheață patinând)

C O R

Ce dulce viață!
In acest loc
Nu e verdeață,
Nu e nici foc;
Ci numai gheață
Și numai ceață
Viscol și ger,
Pe câmp și 'n cer.

Toată suflarea
Piere sub vânt,
Chiar însăși marea
Pare-un mormânt;
Dar noi ferice
Trăim aice
Jucăm, cântăm,
Ne desfătăm.

SCENA II

GENII, CRIVĂȚUL.

CRIVĂȚUL. Genii nemernici, voi jucați și imperiul iernii se află în pericol de topire!

UN GENIU. Cum? Ce? Cum, d-le Crivăț?

CRIVĂȚUL. Iarna, grațioasa noastră Impărăteasă, care aveà să fie încoronată chiar astăzi...

GENIUL. A pățit ceva?

CRIVĂȚUL. Iarna, frumoasa copilă a Nordului, care aveà să-și aleagă chiar astăzi un mire...

GENII. Ce-a pățit?

CRIVĂȚUL. Iarna, care pe cât erà de încântătoare, pareà a fi rece și nesimțitoare...

GENII. Ei!.. Ce i s'a întâmplat?

CRIVĂȚUL. S'a dat în dragoste cu Prier, domnul Verdeței, și astă noapte a spălat puțină din palat cu el.

GENII. A fugit?

CRIVĂȚUL. Fugit! (In taină). Dar să rămâie între noi... să nu afle poporul.

GENII. O!...

CRIVĂȚUL. A abandonat tronul, bună-tate de tron, durat număi din sloiuri de gheață!.. Ce nebunie!... unde a găsi o climă mai plăcută decât aici... o țară mai drăgălașă decât a noastră, unde foiesc urșii cei albi.

GENIUL II. Ei bine, ce ne facem?

CRIVĂȚUL. Să ne cătăm o altă împărăteasă, căci în imperiul iernii nu pot domni decât femeile: și după datinele sărămoșești, împărăteasa trebuie să fie frumoasă, albă, și mai cu samă răce ca gheața... Dar unde s'o găsim.

TOȚI. Unde... unde?

CRIVĂȚUL. Voi, care-ați cutrierat lumea, n'ați întâlnit vreo fată cu inima de gheață?

GENIUL I. Să vezi, domnule Crivăț... am fost mai an la București...

CRIVĂȚUL. Și...?

GENIUL. Și am găsit una, numai una, însă...

CRIVĂȚUL. Însă...?

GENIUL. Cum a dat cu ochii de-un roșior, s'a topit...

CRIVĂȚUL. Nu mă îndoesc... Roșiorii sânt para focului... dar ce s'aude? Ian priviți...

prin văzduh trece un smeu călare. (Smeul trece prin văzduh).

SCENA III

ACEIAȘI, SMEUL.

T O Ţ I (Cu grijă). Smeul!

C R I V Ă Ţ U L. Intâia dată ei calcă pe locuile acestea. Oare ce caută el pe la noi?

S M E U L (Intrând). Caut ajutor și răzbunare!

C R I V Ă Ţ U L. Ajutor?

S M E U L. Da! ați auzit de șotiile ce am pățit?

G E N I I. Ai pățit șotii? Spune-le să îdem și noi.

S M E U L (Posomorît). Să râdeți?

G E N I I (Speriați). Ba-ba-ba-ba, să-să-să plângem.

S M E U L. Ascultați dar... am răpit pe Sinziana, fata lui Papură-Impărat și când să mă bucur de pradă mea, vine un hoț și mi-o fură ca din palmă (Furios) Pricepeți așa obraznicie?

G E N I I (Tremurând). Prie-prie-prie-ce-ce-cepem.

SMEUL. Sinziana cu hoțul ei și cu alți doi pământeni, doi năuci, anume Pârlea-Vodă și Lăcustă-Vodă, care-i întovărășesc, umblă acum rătăciți pe fața pământului, fără a putea nimeri la împărăția lui Papură... ei au ajuns până aicea și i-am zărit călcând peste hotar... mergeți de le ieșiți înainte, îi prindeți, și-i schimbați în sloiuri de gheață.

CRIVĂȚUL. Pe toți, și chiar pe Sinziana?

SMEUL. Ba pe dânsa nu... ea-i frumoasă și albă cât și împărăteasa voastră, păcat numai că-i așa de răce în privirea mea. (Stă gânditor).

CRIVĂȚUL. (Către genii, încet). Ați auzit?... frumoasă, albă și răce... tocmai ce ne trebuie nouă; poate că... cine știe? ne vine o împărăteasă nouă!..

SMEUL. Vreți să-mi dați ajutorul ce vă cer?

CRIVĂȚUL. Vrem.

SMEUL. Hai dar să le ieșim în cale și să-i robim, dar trebuie să vă dau de știre că hoțul are un fluier fărmeecat, prin care învinge tot... Voi cu suflarea voastră faceți să înghețe aerul din el, ca să nu mai poată scoate nici un sunet... astfel vom căpătă izbânda.

CRIVĂȚUL. Prea bine, însă ai uitat să ne spui numele hoțului.

SMEUL. El se cheamă... Tot oiuzice, c'am zis c'oiuzice...

CRIVĂȚUL. Ce-ai zis?

SMEUL. Ducă-se dracului, l-am uitat... Hai. (Ies cu toții prin dreapta, cântând repriza corului).

SCENA IV

LĂCUSTĂ-VODĂ.

LĂCUSTĂ. (Intră prin stânga, tremurând de frig, sărind și alunecând la tot pasul). Brrr... frig e!.. rău mă strânge 'n spete. (Alunecă). Na! cât p'aci să cad alivanta... prin ce locuri afurisite m'a adus naiba. Brrr!.. aici o fi 'n-ghețând și ouăle corbuii... să nu stau în loc, să mă sleiesc... (Sare și lunecă). Ține bine... măi, da ghețușe e!.. de când am scăpat din ghearele și din căldarea Smeului, am umblat haihui prin toate colțurile lunii, împreună cu Sinziana, cu Pepelea și cu vărul mieu Pârlea, fără a da de împărăția lui Papură... Brrr... Am ajuns în sfârșit la marea înghețată. Brrr, simt că îngheț ca dânsa. (Sare). Am lăsat în urmă pe

tovarășii mei și am rupt-o de-a fuga înainte, doar m'oiu încălzi cu mișcarea... ași!.. (Tremură). Iaca mă schimb în sloiu... mă prefac în înghețată de Lăcustă... la fugă... (Vra să alerge, dar alunecă și cade). Aoleo!... (Un urs alb se coboară de pe deal în scenă). Vai de mine!... ce se coboară spre mine?... un urs alb?... aoleo!.. să mă fac că-s mort, ca să nu mă mănânce. (Stă neclintit jos. Ursul se apropie de el și-l miroase, îl întoarce cu labele, apoi se pune cu șezutul pe el, mormăind). S'a pus turcește pe burta mea... greu e, mânca-l-ar câinii, dar încaltea mă încălzește cu blana lui. (Ursul se uită la dânsul, Lăcustă închide ochii și se face mort). Hei!.. de-aș putea să-i spintec cojocul... am cuțitul la brâu... Iaa să 'ncerc... (Scoate cuțitul, și când vrea să lovească, ursul se uită la el, el se oprește, apoi zice). Și-a întors spatele; acu-i vremea. (Infinge cuțitul în șalele ursului, care sare mugind și se depărtează). Pare-mi-se că l-am înțepat, dar nu l-am ucis... (Șăriet) Nu, nu... iaca, dihania fuge... am scăpat! (Sare'n picioare și fuge lunecând în dreapta). Am scăpat!.. am scăpat! (Joacă de bucurie. În acest moment intră Pârlea, alungând furios câțiva genii, care traversează scena, spărieți).

SCENA V

PÂRLEA, LĂCUSTĂ.

PÂRLEA (Dând cu sabia în dreapta și în stânga prin văzduh). Na! na! na și ție, na și ție, na și ție! Luptă cu Pârlea vă trebuie?... na, na, na!

LĂCUSTĂ. Ho! vere Pârleo, oprește, pune piedică.

PÂRLEA. Câți am ucis?... Pe toți?

LĂCUSTĂ. N'au rămas nici de sămânță... dar ce-ai pățit, ce te-a apucat?

PÂRLEA. După ce ai fugit și ne-ai lăsat, ne-au atacat o ceată de dihăanii albe, care voiau să răpească pe Sinziana... M'am făcut foc și le-am luat la goană pân'aici, precum ai văzut.

LĂCUSTĂ. Dar Sinziana ce a devenit?

PÂRLEA. Ea o știe!

LĂCUSTĂ. Cum? Ai abandonat pe Sinziana? A! vere, nu-i galant din partea ta.

PÂRLEA. Dec!.. Dar tu ce-ai făcut?... Nu ne-ai abandonat pe toți?

LĂCUSTĂ. Nu-i vorba de mine... mie mi-eră frig, am fugit că să mă încălzesc.

PÂRLEA. (Incepând a tremură de frig). Și te-ai încălzit?

LĂCUSTĂ. (Tremurând). Ba! Ba! Ba... am devenit gazda fiorului și a guturaiului (strănută).

PÂRLEA. Și eu tij... (strănută).

AMÂNDOI. Să vă fie de bine.

LĂCUSTĂ. Pârleo!

PÂRLEA. Lăcustă!

LĂCUSTĂ. Stai, iaca-ți îngheață nasul.

PÂRLEA. Și ție o ureche.

LĂCUSTĂ. Să ne frecăm iute cu zăpadă... asta-i leacul. (Iau zăpadă și se freacă unul pe altul).

AMÂNDOI. Vântos... vântos.

PÂRLEA. S'a roșit?..

LĂCUSTĂ. Cât un patriot... dar urechea mea?

PÂRLEA. Cât alt patriot... le-am scăpat de degerat.

LĂCUSTĂ. Ian privește... ba nu... iar se 'nălbește, încă o frecătură.

PÂRLEA. Destul, vere, că l-ai jupuit de piele.

LĂCUSTĂ. Ah! Ah!.. vere, viață-i asta?

PÂRLEA. Viață, dar prostă... începe a-mi fi somn.

LĂCUSTĂ. Și mie, dar să nu adormi că mori.

PÂRLEA. Apoi ce să facem?

LĂCUSTĂ. Să ne dăm pe gheață, ca să ne întreținem circulațiunea sângelui.

PÂRLEA. Fie și așa. (Se dau pe gheață).

SCENA VI

ACEIAȘI, CRIVĂȚUL, (se oprește pe-o movilă de omăt).

CRIVĂȚUL. Vivat!.. Am prins pe Sinziana... am dus-o la palatul Iernii, și prin vrăjirea soției mele, Promoroaca, am schimbat-o la față de samănă acum întocmai cu împărăteasa noastră cea fugară... în curând are să vie aicea Sinziana, pentru ca să fie în oronată... iacă cortejul se înaintează.

(Marș la orchestră, cortejul intră).

PÂRLEA. (Oprindu-se). Ce s'aude?

LĂCUSTĂ. O fi vreo nuntă de urși albi.

PÂRLEA. Vin' colea, să o privim.

LĂCUSTĂ. Și să fim gata de fugă... Te-ai mai încălzit?

PÂRLEA. M'am!...

(În sunetul unui marș fantastic, intră din dreapta dignitarul imperiului iernii, în haine albe blănite și cu mitre de gheață. După dâșii un car de argint, tras de doi urși albi. Pe car se găsește Sinziana, purtând o mantie albă de stofă argintie și un văl subțire pe obraz. Genii mulți încunjură carul. Poporul urmează în cojoace... Carul se oprește în mijlocul scenei).

SCENA VII

PÂRLEA, LĂCUSTĂ, SINZIANA, CRIVĂȚUL,
GENII, CORTEJ.

COR:

Vivat falnica regină,
Dulce ca o zi senină,
Mândră ca o lună plină
Și cu inimă virgină.

PÂRLEA:

O! ce minune încântătoare!

LĂCUSTĂ:

N'am văzut alta ca ea sub soare

AMÂNDOI:

Simt pentru dânsa amor ș'amoare

SINZIANA. (In parte).

Bietul Pepelea, unde-a fi oare?

CORUL:

Vivat falnica regină, etc.

CRIVĂȚUL. (Prezentând o coroană de briliant).

Regină strălucită! Poporu 'n fericire
Ți-oferă azi coroana, rugându-te uimit,
Ca să-ți alegi un mire
Viteaz, frumos, iubit.

SINZIANA. (Incoronându-se).

Coroana pe-a mea frunte o pun azi fericită.
(A parte). Dar ce simt? sub coroană un frig
cumplit m'a prins
In inima-mi răcită
Tot focul, vai! s'a stins!

CORUL:

Vivat falnica regină
Dulce ca o zi senină,

Mândră ca o lună plină.
Și cu inima virgină.

POPORUL. Ura! . . . trăiască împărăteasa noastră!

PÂRLEA. Frumoasă-i, Lăcustă . . . încep a mă înfierbânta.

LĂCUSTĂ. Noroc de tine!

CRIVĂȚUL. Locuitori din împărăția iernii, se face vouă știut, că astăzi împărăteasa noastră, urmând datinele strămoșești, are să-și aleagă un mire . . . Acel care sărutând-o pe frunte nu va fi cuprins de frigul morții, va ocupă tronul alături cu frumoasa lui soție.

PÂRLEA. Ce-a spus, vere, ai auzit?

LĂCUSTĂ. Auzit; taci.

CRIVĂȚUL. Care dintre voi aspiră la această fericire, să se prezinte. Am zis.

PÂRLEA - LĂCUSTĂ. Eu!

PÂRLEA. Cum? . . . și tu, vere Lăcustă?

LĂCUSTĂ. Iaca, ba nu, că mi-a fi rușine.

SINZIANA. (In parte). Ce văd? Pârlea și Lăcustă!

PÂRLEA. Ce voluptate mă așteaptă!

LĂCUSTĂ. Ah! am s'o strâng în brațe, ca să mă încălzesc.

(Pârlea și Lăcustă pleacă cu brațele deschise, dar cu cât s'apropie de carul Iernii, ei se cuprind de fiori, picioarele li se înțepenesc, limba li se leagă).

PÂRLEA:

Mult o doresc.

LĂCUSTĂ:

Mult îmi e dragă...

IMPREUNĂ:

Dar ce simțesc?
Limba-mi se leagă.

CORUL:

Ei simt în piept	Nu calcă drept,
Fiori de gheață,	Rău o s'o pață.

PÂRLEA ȘI LĂCUSTĂ:

Ah! simt în piept	Sânt eu deștept?
Fiori de gheață,	Sânt oare 'n viață?

PÂRLEA și LĂCUSTĂ. (Lângă car, tremurând).

Plin de... de... foc
 Mă 'nchin ți... ție...
 No... no... noroc
 Deacum mi... mie!

(Unul de o parte și altul de altă parte întind buzele ca să sărute obrazul Sinzianeii, dar pe loc rămân încremeniți, strigând:) Aoleo!... îngheț!

C O R U L:

Au înghețat!	Sânt buni de dat
Iată-i zăpadă!	Urșilor pradă.

(Sânt amândoi luați pe sus și răzemați de avant-scène).

SCENA VIII

ACEIAȘI, PEPELEA (intră alergând)

PEPELEA. Sinziană... Sinziană...

SINZIANA (In parte) Glasul lui Pepelea!

PEPELEA. Unde ești?... ah! iată-te.
 (Vrea să se apropie, poporul îl oprește).

SINZIANA (A parte). Sărmanul!.. de când port coroana asta de gheață... par'că nu mai simt nimic pentru el!

PEPELEA. Sinziană, nu-mi răspunzi?.. O! în zadar ești schimbată la față... eu te văd cu ochii sufletului... te recunosc.

SINZIANA (A parte). O, Doamne! am ajuns răce ca iarna, inima mea nu mai bate.

PEPELEA. Sinziană ești vrăjită... Eu sânt Pepelea, răspunde! (Se repede pîntre oameni).

CRIVĂȚUL. Nenorocite!.. uiți respectul ce datorești împărătesei și tulburi ceremonia cununiei?

PEPELEA. Cine se cunună, Sinziana?... cu cine?..

CRIVĂȚUL. Cu acel care o va sărută pe frunte și va aveà noroc de a nu muri înghețat pe loc.

PEPELEA. Eu vreau să-mi cerc norocul, chear de o fi să mor... tot mort sânt fără dânsa.

DUO.

PEPELEA:

Dulce 'mpărăteasă,
Scumpa mea mireasă,
Eu sânt al tău mire

Curpins de iubire.
Ah! îți adă-aminte
Că prin jurăminte
Legat sânt de tine,
Ca și tu de mine.

S I N Z I A N A (In parte.):

Sărmanul Pepele! de el rău îmi pare!
Că poate să moară dintr'o sărutare.

P E P E L E A :

N'am frică de moarte
Nici de răle soarte,
Când inima-mi cere
Dulce mângâiere.

(Sinziiana se coboară de pe car, Pepelea continuă).

Dă-mi o sărutare
Plină de 'nfocare,
Eu cu-a mea iubire
Zbor la nemurire.

(Strânge în brațe pe Sinziiana și-o sărută pe frunte.
Coroana ei cade; atunci ea-și scoate vâlul și apare sub
figura ei).

S I N Z I A N A :

Ah! în al meu suflet simt un dulce foc.
Iubesc, iubesc iară, iubesc... o! noroc!

T O Ţ I (Cu mirare.):

N'a îngheţat! n'a murit!
El e mirele iubit!

S I N Z I A N A şi P E P E L E A (Imbrăţoşaţi).

Zi de fericire plină!
Impreună cu uimire,
După-o viaţă mult senină
Vom zburà la nemurire!

C O R U L:

Vivat falnică regină!
Vivat falnicul ei mire!
Aibă viaţă mult senină
Şi domnie 'n strălucire!

S C E N A IX

A C E I A Ş I, S M E U L.

S M E U L (Vine răpede şi respinge pe Pepelea).
In lături!

T O Ţ I. Smeul!

S M E U L. Sinziana-i a mea!.. Şi cine îndrăsneşte, să vie să o smulgă din braţele mele?
(Ridică pe Sinziana în braţe).

SINZIANA. Pepeleo!

PEPELEA (Scoțând fluierul). O! fluieraș, acum să-ți văd puterea (Sufală din fluier, dar nu scoate nici un glas). O! fluierașul e mut!

SMEUL. Ha! ha! ha!.. ți-a înghețat suflarea, Pepeleo.

PEPELEA. Ah! sânt pierdut!.. Zână! Zână binefăcătoare, ajutor, ajutor!..

SCENA X

ACEIAȘI, ZÂNA LACULUI (Apare pe movilă).

ZÂNA. Iată-mă Pepeleo!

TOTI. Zâna Lacului!

ZÂNA. Smeule, a sunat ora sfârșitului tău de pe lumea asta.

SMEUL. Nu-mi pasă de tine... Sinziana-ș talismanul meu... și calul ne așteaptă.

ZÂNA. Calul tău? privește! (Face un semn, calul trece prin aer).

SMEUL. Am rămas pe jos, dar fie!.. rămân cu Sinziana pe pământ.

ZÂNA. Sinziana pe pământ... iar tu, Smeule, sub pământ, dispari!

SMEUL, (Afundându-se). A! (Din locul unde dispare, iese o pară de foc).

TOȚI. A!...

CORUL:

A dispărut	Smeul cumplit,
Arzând în pară	Cumplita fiară!

SINZIANA și PEPELEA:

Ah! am scăpat	În dulce traiu
De cruda fiară,	Reintru iară.

ZÂNĂ:

Veți fi de-acuma	Hai să vă duc
Ferice iară,	L'a voastră țară.

TOȚI:

Haideți cu toții	Unde-i cer blând
În altă țară	Și primăvară.

ZÂNĂ. La palatul lui Papură împărat!
(Face un semn, toți pleacă, un nor se coboară de ascunde scena).

SCENA XI

LĂCUSTĂ, PÂRLEA.

LĂCUSTĂ (Trezindu-se, strănută). A!.. m'am desghețat, unde mă aflu?.. în nori?.. m'am înălțat în nori... dar ce zăresc colo?.. om să fie?.. nu se mișcă... (Se apropie de Pârlea). Ciung să fie? Ba-i om!... e vărul Pârlea... Vere Pârleo! (Îl împunge) bocnă... sloiu... a căzut sub zero! Vere Pârleo... (Îl trage de nas) trezește-te.

PÂRLEA (Strănută). Ce-i?.. cine mă cheamă? tu, vere Lăcustă?

LĂCUSTĂ. Eu și cu mine.

PÂRLEA (Încă buimăcit). Sânteți doi? unde-i celalalt?

LĂCUSTĂ (Căutând împrejur). Care?

PÂRLEA. Ai zis eu și cu mine... Tu și cu tine fac doi.

LĂCUSTĂ. Sărmanul! l-a balamucit gerul, aiurează.

PÂRLEA. Dar unde ne găsim, vere Lăcustă?

LĂCUSTĂ. Privește!.. în nori!.. hăt sus!..

PÂRLEA. In nori?... hăt, sus? dar ce facem acum? unde îs ceilalți?

LĂCUSTĂ. Să te 'ngrop dacă știi.

PÂRLEA. Hai după dânșii, vere Lăcustă.

LĂCUSTĂ. Unde, și pe unde?

PÂRLEA. Prin nori.

LĂCUSTĂ. Prin nori!.. atât ne mai trebuiă!.. Breee! Prin multe am trecut... dar prin nori... încă nu... N'am deprindere... mă umflă groaza, mă pătrunde umezeala.

PÂRLEA. Știi una, vere Lăcustă?

LĂCUSTĂ. Ba zău nici două.

PÂRLEA. Ai plămâni.

LĂCUSTĂ. Știi eu?... nu mi-am făcut încă vizită domiciliară.

PÂRLEA. Haisă suflăm vere, să-i risipim.

LĂCUSTĂ. Bucuros, numai de nu ne-or risipi ei pe noi.

PÂRLEA. Suflă vârtos.

LĂCUSTĂ. Iaca.

(Suflă amândoi peste nori, norii se risipesc, cortina se ridică).

PÂRLEA. A!.. i-am risipit.

LĂCUSTĂ. D'apoi ș'așă piepturi, par' că-s foi de fierar.

SCENA XII

Tot personalul piesei afară de Smeu și de Zâna Codrului.

(Schimbare. Când norul se împrăștie, teatrul reprezintă un parc plin de frumusețile primăverii. În fund fațada palatului lui Papură; dinaintea palatului o largă terasă cu scări de marmură. Papură, înconjurat de curtea lui, stă pe terasă. Poporul răspândit pîntre copaci, în mai multe grupuri. În sunetul unei simfonii, Zâna Lacului ține pe Sinziana de mână, intră pe scenă, din dreapta. Pepelea se găsește la stînga ei, în urma lor vin Pârlea, Lăcustă-Vodă, Păcală, Tîndală, Crivățul, Genii schimbați în haine de vară și purtând buchete cu flori; ei toți se 'naintează spre terasă).

P A P U R Ă. Precum v'am spus, curtenilor și voi curtezanilor, de mai multe zile îmi țiuie urechea dreaptă... semn de veste bună!.. și astă noapte am visat pe Sinziana, sub forma unui bob sositor... Trebuie să vie... Dar ce văd?... Iat-o! Iat-o!..

T O Ţ I. Iat-o!

(Sinziana și Pepelea împreună cu Zâna se apropie de tron).

P A P U R Ă. Sinziana, copila mea, tu ești?

SINZIANA. Scumpul meu părinte!
(Se aruncă în brațele lui Papură).

PAPURĂ. Cine te-a scăpat de Smeu?
Cine te-a readus în brațele mele?

SINZIANA. Mirele meu, Pepelea.

PEPELEA. Cu ajutorul generos al Zânei
Lacului.

PAPURĂ. Ce detreabă Zână!.. îmi vine
s'o sărut... mai vârtos că-i frumoasă coz.

ZÂNĂ. Majestatea ta... binecuvintează-ți
copiii, căci binecuvântarea părinților face fe-
ricirea copiilor.

(Pepelea și Sinziana îngenunchează înaintea lui
Papură).

PAPURĂ. (Intinzând mâinile asupra capu-
lui lor). Norocul să fie veșnic cu voi, copiii
mei!

TOȚI. Ura!

CORUL FINAL:

Trăiască Sinziana
Minune 'mpărătească,
Cu dragul ei Pepelea
Ferice să domnească.

VERIFICAT
1987

VERIFICAT
2017

Faint, illegible markings or a stamp located at the bottom right of the page.

~~3~~

4/08047

CULTURA

NAȚIONALĂ

~~4/1/307~~

~~2014~~

